

Những Câu Truyện Ly Kỳ

Contents

Những Câu Truyện Ly Kỳ	1
1. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất ... Tập 1	2
2. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 2	2
3. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 3	3
4. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 4	5
5. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 5 (Tập Cuối)	7
6. Phần 2: Lũ Bạn - Tập 1	9
7. Phần 2 : Lũ Bạn - Tập 2	11
8. Phần 2: Lũ Bạn - Tập 3	13
9. Phần 2: Lũ Bạn - Tập 4	14
10. Phần 2 : Lũ Bạn ... - Tập 5 (Tập Cuối)	16
11. Phần 3 : Tội Ác - Tập 1	17
12. Phần 3 : Tội Ác - Tập 2	19
13. Phần 3: Tội Ác - Tập 3	20
14. Phần 3 : Tội Ác - Tập 4	21
15. Phần 3 : Tội Ác - Tập 5 (Tập Cuối)	23
16. Vài Lời Nói Của Tác Giả :	24
17. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhở - Tập 1	24
18. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhở - Tập 2	26
19. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhở - Tập 3	27
20. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhở - Tập 4	28
21. Phần 4: Cuộc Gọi Nhở - Tập 5	29
22. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhở - Tập 6	31

Những Câu Truyện Ly Kỳ

Giới thiệu

Những tội lỗi của con người dường như đã đi quá xa. . . . Một cái giết mình cũng có thể làm bạn tin

1. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất ... Tập 1

Mẹ tôi là một người khá hoàn hảo . Thực sự mà nói , chả ai bằng mẹ tôi . Bà là một người dễ tính , làm công an và nấu ăn rất ngon . Tôi thường coi bà như một vị thánh vậy . Rồi một căn bệnh quái ác đã di căn trong người bà , đó là “ung thư ” . Rồi cái hoạt bát không còn , mẹ tôi lại trở nên cần nhẩn và rất hay chửi bới chắc lẽ căn bệnh khiến bà thêm một suy sụp ... Bà rất hay kể cho tôi nhiều chuyện ma , nó khiến tôi khá rùng mình nhưng đáng nhớ nhất là 3 điều bà nói sau khi bà chết . Điều thứ nhất : bà sẽ không hù dọa hay quát nạt bất cứ ai sau khi bà mất . Điều thứ hai : bà sẽ thăm nhà thường xuyên và sẽ không quên chăm sóc người thân thương . Điều thứ ba : bà sẽ khóc nếu bà cần , bà sẽ cười nếu bà thấy cô đơn, và bà sẽ hít lên một cái nếu bà cảm thấy đau đớn ... Đi khám biết bao nhiêu bệnh viện , bác sĩ nào cũng tắc lưỡi bảo bà sẽ chết trong một tháng nữa . Nhưng tháng này có đến 32 ngày , cơ sao chỉ mới 15 ngày bà đã nhắm mắt xuôi tay . Cái chết của bà làm ai cũng đau khổ , bà con hàng xóm đến bố tôi rồi họ hàng của tôi , đáng kể đến nhất là 3 người gì và ông chú của tôi , và đến tôi . Tôi khóc đến sưng mắt hàng đêm , tiếng thút thít của tôi khiến ba tôi thêm quặn lòng , ông bảo sẽ cố nuôi tôi thật tốt và sẽ làm trọn nhiệm vụ là một người cha tốt. Lòng tôi yên phận được chừng nào

Rồi 3 ngày của mẹ tôi đã đến , bố thỉnh sư về để làm lễ . Lễ làm được sắp hết , bỗng bát hương từ bàn thờ cùng với di ảnh của mẹ tôi bỗng rớt xuống mâm cơm . Bát hương thì rớt vào tô canh , di ảnh thì rớt vào thức ăn ... Mọi sư ai nấy đều nhanh tay đứng dậy cầm lên thì bỗng dừng một vị sư giật giật liên tục . Mắt ông tròn lên , thấy rõ nguyên lòng trắng , lưỡi với tay thì lượn trên không trung , miệng cứ ú ú ú ,... Tôi kinh hoàng tròn mắt vì đoán được ngay là nhập vong , tôi lùi ra xa và xem chuyện gì sẽ xảy ra. Vị sư đang nằm bỗng dựng bật dậy cò một chân lên , nhảy và vỗ tay bài hát mà mẹ tôi thường múa trong khi làm nhiệm vụ , ông vừa hát vừa nghiêng rằng rất mạnh , cho đến khi tôi thấy máu chảy ra từ trong miệng ông cứ thế mà ra rất nhiều nhưng ông vẫn nhảy vòng tròn cò một chân và bắt chúng tôi vỗ tay lên hát ... Rồi ông ngồi phịch xuống , ông im lặng rất lâu ..rất lâu .. 30 phút sau , bố tôi lại gần thì ông sư bỗng nhảy xồm lên người bố tôi , tát ông vài phát rất mạnh , nước dãi cứ chảy ra , ông cứ tát cứ tát và ông rú lên ” hận , tao hận , tao hận ” và ông khóc , ông trần bò lên người bố tôi rồi lại khóc ,... Tiếng khóc vang lên như ai oán . Tôi quá sợ và chạy ngay lên phòng , đóng cửa lại . Cầm máy lên tôi gọi ngay cho thằng bạn tôi - Lâm . Và nó bảo hứa sẽ đến nhà tôi ngay tối nay ..

2. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 2

Thằng Lâm là đứa bạn mà tôi thân nhất. Nó rất gan lì và vốn dĩ bởi nó có ông bố là một tay pháp sư cao tay , chuyên trị ản những bùa ngải rất cao siêu ... Trên người thằng ấy thì vô số là bùa , nào từ bùa chống gió , đến bùa phòng thân , .. đều được bố nó trang bị cho nó. Trời đã chập tối , cảnh sắc im lặng vô cùng . Tôi buồn ngồi ngay bên cửa sổ ngẫm nghĩ những thời gian ở bên mẹ , tôi đau đớn vô cùng . Chợt linh cảm không lành , tôi chợt thấy bóng người con gái tuổi đã già mặc áo đồng phục công an đang cười nhe răng với tôi ngay ở dưới gốc cây . Bà ấy cười rồi vẫy tay rồi từ từ đi sát vào nhà tôi ... Tôi hốt hoảng chạy xuống nhà , bố và chú gì tôi đang ở đó. Tôi kể lại ọi người nghe hết câu chuyện nhưng vô ích chẳng ai tin . Đồng hồ đã điểm 9h , đúng lúc thằng Lâm nó tới . Tôi khá run rẩy để mở cửa cho nó . Nhưng rồi cũng ngoài được cái đầu ra thì chẳng thấy thứ gì .. Thở phào nhẹ nhõm tôi ra mở cửa cho Lâm . Thì bỗng chợt thấy mẹ tôi đang ngồi sau xe Lâm , đội nón rách rưới , nhe răng cười . Tôi mặt nghệt lại , hai tay chấp vái . Lâm thấy thế chạy vào đỡ dậy , rồi nó làm ba cái động tác của bố nó hay làm . Rồi bảo tôi từ từ mà mở mắt , tôi mở mắt ra thì chỉ thấy chắc chiếc xe máy của thằng Lâm ... Lâm dường như đã hiểu chuyện , cầm tay tôi và lắc đầu

Lâm đã xin bố ở lại với tôi hết 49 ngày của mẹ tôi. Tôi khá an tâm vì đã có một người bạn làm chỗ dựa

cho tôi trong suốt thời gian khó khăn này . Chưa vui được bao lâu thì đêm thứ nhất quả là kinh hoàng đối với tôi. Tôi mơ thấy mẹ tôi , bà đứng bên cầu bà khóc , bà không nói , bà chỉ khóc , khóc rất nhiều . Bà chạy lại cầm tay tôi hôn lên tay tôi . Tôi cũng khóc luôn trong mơ , rồi bỗng dưng bà cầm dao cắt mấy lớp thịt từ trong miệng bà rồi đưa lên cho tôi , bà bắt tôi ăn nó , nuốt nó và nhai nó . Tôi rú lên chạy nhưng bà cứ đuổi theo , đuổi theo rồi tôi bị thằng Lâm đánh thức . Nó bảo tôi hú hớ cả đêm , đập cả nó xuống giường . Tôi xin lỗi riu rít rồi kể lại giấc mơ rồi thằng Lâm bảo tôi là đã bị mẹ tôi ám

Đến giờ ăn trưa , mọi người ai cũng bàn tới chuyện tiền bạc mà mẹ tôi còn để lại , chú và dì hai khá chán về vụ này , họ dường như không để tâm tới cái này . Riêng tôi với Lâm , 2 đứa ngồi buồn thui thui . Rồi thằng Lâm quyết định chở tôi đi đâu đó cho đỡ buồn..

Quyết định dừng chân tại quán Cafe .

Lâm nhìn vào mắt tôi . Rồi trầm ngâm hồi lâu nó bảo :

- Mắt mày nó sưng húp rồi kìa ?
- ừ , kệ nó - tôi trả lời
- tao bạn mày , kệ là kệ làm sao được
- ừ , ừ - tôi chán nản trả lời

Lâm tắc lưỡi bởi độ chán nản của tôi đã bị vượt quá mức . Rồi từ cái ám ảnh cho đến nỗi sợ sệt đã khiến cho tôi hằng đêm không ngủ được . Nó quá ám ảnh tôi . Rồi từ trong vào , một bà ăn xin vào ngả tay xin tiền bọn tôi . Tôi nhìn qua Lâm đã thấy Lâm móc ra tờ 10k đưa cho bà . Rồi bà đưa tay sang tôi :

- Cho xin ?!
- bạn cháu cho bà rồi
- cho xin ?! - giọng bà ăn xin lớn hơn

Tôi khá bức tức rồi từ sau lưng bà , bà lấy ra một cái lưỡi đang ngo ngoe trên tay bà . Bà vút vào người tôi , bà hét :

- giúp bà , giúp bà đi , cho xin , cho bà xin nào ..???

Tôi hú lên ném chiếc lưỡi ra khỏi người tôi . Rồi bà ăn xin cởi chiếc nón ra thì tôi gần như ngất lịm , đó chính là mẹ tôi . Bà cười rồi đến khóc , rồi bà ho lên hít lên rất nhiều .. Tôi thấy bà ho ra toàn máu với những con giòi sống đang còn ngo ngoe từ trong họng bà ... Tôi ngất lịm đi

- Dậy , dậy mày !

Tôi mở mắt nhìn Lâm :

- sao vậy mày ?

Lâm trở mắt nhìn tôi nói :

- mày ngủ mơ này giờ ở đây , 4h chiều rồi đấy , về đi thôi .

Tôi sững người , và tôi hiểu mẹ tôi đã kéo tôi vào cuộc chơi và tôi đặt ra câu hỏi ngay bây giờ là làm sao để đối phó sự sợ hãi này ??...

3. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 3

Rồi màn đêm cũng trùm xuống . Đây là lần đầu tiên tôi lại ghét bóng đêm đến như vậy . Cả ngày trong đầu tôi chỉ nghĩ rằng mẹ tôi đang muốn gì ? Và nếu dọa tôi thì các thành viên khác có bị dọa không ? Nhưng

lúc nào tôi xuống ăn cơm thì mặt ai nấy đều buồn rầu , bữa cơm của chúng tôi chẳng được hôm nào ngon

Tôi chột đau bụng dữ dội . Vào trong toilet xử lý ngay . Gì tôi bỗng đứng hỏi :

- con có yêu mẹ con không ?
- vâng - tôi ngạc nhiên trả lời
- thế nếu sao mẹ con sống lại ?
- cháu .. Cháu Không biết
- Mẹ con hồi sống rất tinh , mọi thứ chỉ loắt choắt là xong ,.. Nay mẹ chết cũng vậy , cháu nhỉ ?

Tôi trợn mắt không trả lời , biết hẳn mẹ đã về . Tôi vệ sinh xong chạy ra ngay thì chẳng thấy ai nữa . Đi ra ngoài quên tắt đèn thì bỗng đứng nghe thấy vắng bên tai : ” để mẹ tắt cho nhé” rồi tiếng cười vang lên từ trong phòng vệ sinh cất lên ...tôi xanh mặt chạy một mạch lên tầng . Thằng Lâm nó ngồi vào máy tính chăm chú từng phút một . Và đọc to cho tôi nghe : ” mỗi người chết linh hồn họ sẽ tồn tại cho hết 49 ngày . Thường thì không có hiện tượng hay dấu hiệu gì để có thể thấy rõ người chết vẫn tồn tại trong nhà bởi họ không thể và họ không đủ sức mạnh để làm nó . Nhưng có một số trường hợp đặc biệt đó là linh hồn đó quá trỗi dậy bởi những oan khuất , những nỗi đau mà họ phải chịu nhận thì mới để lại sự hiện diện trong ngôi nhà . Và những linh hồn này rất nguy hiểm , nó có sức mạnh rất lớn đủ làm ... ” thì bỗng đứng điện máy tính tắt ngấm . Từ trong gương phản chiếu vào tôi thấy mẹ tôi đang ngồi trên giường tôi trợn mắt , cảm lược chải chậm rãi từng chút từng chút một . Lâm và tôi sợ sệt rú lên , và niệm vài câu của Phật . Miệng tôi dường như đã quá cứng bởi quá sợ .. Bà đứng dậy lại gần chúng tôi chỉ vài nước nữa thôi là bà đã đối diện mặt chúng tôi . Bà chậm rãi chậm rãi . Chúng tôi vừa đọc vừa thét lên rất to . Tôi đã cảm nhận được hơi thở của bà đang rất gần , quá gần , và Bỏ tôi chạy vào phòng tôi , mở hộc tủ tìm kiếm tôi bảo :

- có chuyện gì vậy ?
- mẹ , mẹ về bố ơi ! - Lâm và tôi đứng lên , mở hộc tủ tìm kiếm
- đừng ăn nói bậy bạ kéo mang tiếng . Bố với chú gì đang bàn chuyện nên các con im lặng nói nhỏ

Tôi và Lâm quyết tâm dính vào cuộc này . Một cuộc trò chơi tìm ra sự thật , sức chịu đựng của tôi đã vượt quá giới hạn , tôi chịu đựng đã quá đủ , giờ không còn nữa ... ?

Tiếng đồng hồ , tôi nghe nó rất rõ trong đêm khuya . Tiếng gió rít cùng tiếng đồng hồ đã khiến tôi khá ngón và không thể nào ngủ được . Chợp mắt được vài tiếng , tôi bỗng thức giấc . Tiếng đồng hồ vẫn thế quay đều quay đều . Tôi bỗng nghe thấy tiếng rầm rập rầm rập tiếng chân đi đều và hô to ” nghỉ ” . Tôi đập Lâm dậy , Lâm bảo đã nghe tiếng ấy cùng với tôi . Mở cửa ra , thì thấy một đoàn người ảo ảnh hiện ra . Là những con người mặc áo công an , mặt mày trắng bệch , móng tay rất dài và hốc mắt dường như không có , chỉ thấy sâu hoắm là một màu đen

Bỗng mẹ tôi từ trong phòng bố tôi bước ra . Rồi kéo đàn người đứng trước phòng tôi . Tôi và Lâm trợn mắt , chạy lên giường đắp chăn lên ngay . Chúng tôi nghe rõ mồn một tiếng cửa mở cọt cét ... Rồi chúng tôi nghe tiếng bước giày tiến sâu vào giường ngủ chúng tôi một gần một gần ... Rồi nhìn từ trong chăn , chúng tôi thấy bàn tay chuẩn bị nắm lấy chân chúng tôi lên ... Chúng tôi ngửi thấy một mùi rất hôi , như cứt chết lâu ngày , chúng tôi vẫn cố chịu . Rồi đứng hồi lâu , chúng tôi thiếp từ khi nào không biết ..

Sáng sớm , thằng Lâm đã gọi ngay cho bố nó - ông Ba . Tôi run rẩy ngồi sát góc tường ..

- alo ? - giọng ông Ba cất lên
- Con , con Lâm đây . Bố đến đây ngay , nhà thằng Tuấn , nó bị ám rồi
- lập tức bố tôi vào , cầm ngay chiếc máy của Lâm ném mạnh làm vỡ vụn chiếc máy . Bố tôi quát :
- mày đừng có nói bừa nhà tao như thế , tao nói ày biết , nhà tao và vợ tao chẳng có cái gì hết . Người đã chết mà mày không để cho yên à ?
- bác xin bác bình tĩnh . Chả là mấy hôm con thấy bác gái về mấy lần muốn nói điều gì đấy ?

- không cần mảy xía vào , thằng nhãi ranh !

Rồi bố tôi đóng cửa rất mạnh . Lâm ngồi phịch xuống đất , tôi chạy lại an ủi .

- ba tao vậy đó , kệ ông đi ! Chắc ông mệt mỗi lần ...

- ờ , tao cũng chẳng bận tâm đâu. Người lớn rồi mà - lâm nói xong cười mỉm.

Tôi và Lâm chạy xuống nhà thì lại nghe thấy tiếng gì và bố tôi bàn bạc về tiền nong . Tôi đã chán ngấy lắm rồi , loại người gì đâu toàn nghĩ đến vàng bạc , đúng là đồ bỏ đi ! Lâm xuống mở cửa cho bố nó vào. Ông Ba mới vào đã ngả mũ nhìn chằm chằm vào căn phòng tôi , rồi lại nhìn xuống tôi rồi cười . Tôi khá tò mò xem điều gì ông sẽ nói :

- suýt , bố đừng có nói to kéo ông Tuất của thằng Tuấn nghe thấy !

- ờ ờ ! - ông Ba nháy mắt

- bố xem nhà thằng này có gì mờ ám hông , con ở đây lạnh gáy lắm rồi đấy . Gặp ma như thay áo , con ớn lắm rồi .

- suýt , bố nghe có tiếng ai khóc ấy ?

Rồi ông Ba đứng dậy nhìn chằm chằm vào bàn thờ mẹ tôi và chỉ :

- sao mẹ con lại khóc ở đây ?

Tôi thụt lùi , rồi sực nhớ ra mẹ bảo nếu mẹ khóc thì mẹ cần . Tôi quá hồ đồ mà , tôi nhắm mắt chấp hai tay bảo ông Ba :

- bác hỏi , mẹ con cần gì ?

- mẹ con không nói được , nhũn lẽ mẹ con chết bỏ tiền vào mồm sao ?

- không đâu bác , bác xem lại đi

- khi tối con đọc được trên mạng bảo nếu hiện diện một linh hồn mới chết mà quá rõ ràng thì có sự đau đớn , hay uẩn khuất lắm đấy bố ...- thằng Lâm tiến lại bố mình nói

- bố đã hiểu ...

- bây giờ , xin ông ra ngoài nhà tôi - bố tôi từ trên nhà đi xuống .

- ơ , ông Tuất lâu lắm mới gặp . - ông Ba nhéo nhéo vào người tôi

- chả phiền gì , giờ mời ông ra cùng thằng con của ông , nhanh - bố tôi nói như quát tháo

Ông Ba nháy mắt với thằng Lâm với tôi , tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì . Ông Ba chỉ vào ba tôi :

- cuộc đời , hãy nhớ cho kĩ . Chả có thứ gì là miễn phí đâu , chỉ có những người ngu mới chưa tỉnh ngộ và coi nó là miễn phí ... Đời !

Ba tôi vẫn trợn mắt cần nắn . Rồi thằng Lâm tạm biệt tôi ra về . Rồi tôi phải đối mặt với nỗi sợ hãi một mình trong cô độc và quyết định sẽ tìm ra sự thật câu nói của ông Ba....

4. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 4

Giờ ăn tối , mọi người ngồi vào bàn . Bố tôi chỉ thằng vào mặt tôi , nói :

- tao cấm mày chơi với ba cái lũ mê tín dị đoan đó , tao thấy mày chơi là mày chết với tao .

Lập tức chiếc bát từ trên giá rơi xuống khiến cho tôi giật thót tim . Bình tĩnh tôi trả lời :

- con biết chọn ai mà chơi , bố cứ kệ con đi .

- mày ... ?! - bố tôi đứng dậy định tát tôi nhưng gì tôi đã ngăn cản kịp thời .

Tôi quyết định bỏ bữa cơm hôm ấy , lên trên phòng tôi thấy Lâm nhắn tin qua zalo cho tôi ." Mày ơi , tao tìm thấy bí mật rồi , tòi tẹ quá mày ơi !!" Tôi tò mò nhắn lại nhanh : " có chuyện gì , kể tao ngay " Nhưng Lâm đã thoát ra từ lúc nào . ..

Đã 9h tôi chẳng còn bận tâm tới cái tivi hay máy tính nữa . Tôi chạy xuống nhà vì đã quá đói bụng . Đang ăn thì đập phải thứ gì đau điếng , tôi ngoảnh xuống thấy rõ một tảng đá to . Nhưng quái lạ sao tôi không thấy nó trước đây ?? Tôi quyết định đưa nó lên và thấy ở dưới hai cuốn băng ghi rõ hai tiêu đề : " 1 " , " 2 " .

Tôi rất tò mò bỏ ăn ngay đó , tôi lấp hờn đá lại và cầm cuốn băng chạy lên tầng ngay . Tôi quyết định mở đĩa thứ nhất . Nó đã chạy ... Hình ảnh của mẹ ngồi trên giường xuất hiện . Mẹ cười và mẹ nói : " Hôm nay là ngày thứ 14 trên 32 ngày sống cuối cùng của mẹ , mẹ rất vui Tuấn à . Con hãy sống thật tốt và hãy kế thừa tài sản của mẹ con nhé . Tổng tài sản là 1 tỉ rưỡi , mẹ để ngay trong phòng bố , hãy làm điều có ích con nhé" Tôi rơm rớm nước mắt , mắt tôi cay xè , mũi tôi đỏ lên , tôi không thể che dấu cảm xúc được rồi . Tôi khóc rồi tôi xem tiếp : " bố con là một người cha tốt , đừng nghi ngờ ông ấy . Mẹ sắp chết rồi ! Hãy sống tốt con nhé ! " cuộn băng tắt ngấm . Tôi tắt ngay và xem tiếp cuộn băng thứ hai . Nó đang chạy và hiện lên " ngày 17 tháng 2 , 2:45am " .giọng mẹ tôi cất lên " con à , mẹ không ngủ được . Mẹ đau lắm , ngày thứ 15 rồi đó con . Mẹ đau lắm" rồi xẹt một cái , tôi chỉ thấy xung quanh chỉ toàn là nhiều hình ảnh . Tôi vẫn nghe được rì rì vài âm thanh . Nó không tốt cho tôi chút nào , tôi nghe thấy tiếng va chạm , cãi nhau của bố tôi . Rồi cái tát rất mạnh. Tôi nghe thấy tiếng ba người gì tôi . họ đang can ngăn , rồi một cú nhát pháp . Tôi hốt hoảng rú lên . Vì sao lại có tiếng nhát dao ở đây ? Rồi một hình ảnh tiếp lại được chạy , tôi nghe rõ thấy tiếng của một người phụ nữ : " em xin lỗi chị " Rồi camera bị tắt ngấm ... tôi hết sức bàng hoàng lo lắng đến tột độ

Mẹ tôi mất lúc 4g sáng . Vậy sao 2g35 vẫn quay được video . Một ẩn dấu rất lớn ? Tôi đặt câu hỏi chính mình . Căn bệnh quái ác nó quá mạnh sao ? Hay tại mẹ tự tử ? Và vì sao lại có tiếng pháp ?? Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân đi từ từ tiến lại phòng tôi . Rất khẽ , rất khẽ .. Tôi chăm chú nhìn vào cái cửa rồi nó từ từ mở ra . Tôi nhìn thấy bóng dáng một người :

- cháu có đói không ? - Gì hai tôi cất tiếng

- à , gì à ? Gì làm con sợ đấy .

- thẳng nhất này , có đói không gì làm bát cháo mà ăn ?

- dạ không , con no rồi con mới ăn .

- ừ có gì gọi gì . Gì ở phòng bố nhé .

- dạ vâng .

Tôi đi theo gì cho đến khi gì đi vào cửa . Tôi áp tai nghe ngóng từ phòng bố :

- thế nào anh , tìm thấy tiền chưa ??? - gì thứ nhất tôi nói

- chưa , chả biết tiền bà ấy để ở đâu , 1 tỉ rưỡi lận đó

- anh tìm mau đi , không chúng tôi nói ra đấy - chú tôi cất tiếng

- này thì nói , mày nói đi nói cho thiên hạ biết đi đẹp mặt lắm nghe chưa ? - bố tôi đứng dậy đánh chú tôi vài phát .

- anh nghĩ sao nếu thẳng con anh biết chuyện ? - gì hai tôi nói

Bỗng dưng khung cảnh nó yên ắng hẳn . Không có một tiếng nói gì nữa . Tôi nghe thấy tiếng mở cửa hốt hoảng quá tôi chạy vào phòng . Bố tôi ngoái đầu ra bảo tôi :

- mày đi đâu đấy ?

- chả có gì , con SẮP đi ngủ - tôi nuốt nước bọt trả lời

Rồi bố tôi đóng cửa nhưng rồi cũng không nghe thấy cái gì . Chắc lẽ bố đã thấy bóng của tôi hắt vào cánh cửa , tôi lại thêm tò mò

Đêm đó tôi nghĩ đủ chuyện trên đời , làm cách nào để tìm ra sự thật và rồi chính tôi phải đứng dậy và lục ra sự thật đó nhưng bằng cách nào ? Bỗng một con quạ bay đến đậu ngay trước cửa sổ phòng tôi. Bỗng dưng nó kêu lên rất to , và khiến tôi phải cầm chân bịt lại . Tiếng ” oác , oác , oác ..” Nó cứ kêu mãi rồi mãi sau nó mới chịu bay đi . Tôi chạy lại chỗ nó đậu , thấy một lá bùa viết chi chít những dòng chữ trung quốc . Mẹ tôi đã dặn ” không được nhận đồ người lạ vào ban đêm , và đặc biệt là bùa ngải ” tôi rụt tay ra . Tiếng tin nhắn zalo máy tôi kêu lên . Tôi chạy lại thấy Lâm đang gọi tôi khẽ cầm máy trả lời :

- Alo ?

- Tuấn à , tao Lâm . Hối mày nghe mày có thấy điều gì lạ khi mẹ mày chết không ?

- ờ chắc là tao thắc mắc điều là sao mẹ tao chết bất đắc kì tử như vậy. Bởi tao thấy mẹ vẫn bình thường lúc 2g35 sau đó 4g mẹ lại nhắm mắt . Tao nhức đầu quá mày à .

- bình tĩnh nghe tao nói . Bố tao nói nhà mày đã làm mẹ mày đau đớn trước khi chết . Mẹ mày bị khâu mồm , cắt lưỡi và bị cắt cổ trước khi chết À mà cổ mẹ mày bị 3 nhát lặn đấy , chọc vào sâu lắm ...

Tôi trợn ngược mắt , hỏi :

- Bố mày nói gì nữa ?

- bố tao bảo mẹ mày không phải chết vì bệnh mà là bị giết . Và ai đó trong nhà mày là người giết bà ấy . Bà không nói được đâu ...

Rồi thằng Lâm cúp máy . Tôi thần người như chục phút. Tôi cả đêm hầu như không hề ngủ , tôi lục lại những quá khứ của mẹ ... Tôi tắc lưỡi ... Đồng hồ đã điểm 6g sáng . Tôi dậy bỗng ngoái đầu ra vườn thì thấy bố tôi đang cầm lá bùa tối hôm qua vứt thật xa ... Rồi ông ngoảnh lại và nhìn tôi , một ánh mắt thật quá kinh tởm ...

5. Phần 1 : Sau Ngày Mẹ Mất Tập 5 (Tập Cuối)

Tôi chạy xuống nhà thật nhanh . Bố tôi đi qua tôi với ánh mắt quá kinh sợ ... Tôi biết rằng ông đã biết mọi chuyện nhưng cứ từ từ tôi sẽ lần tới và đảo ngược tình thế. Bữa ăn sáng ấy , tôi cùng với ba mẹ và chú của tôi thấp ẹ tôi nín thở rồi mới ăn cơm. Tôi nhìn ánh mắt mọi người chẳng thấy người nào đáng nghi cả . Ai cũng thất thần , nhìn trầm ngâm ... Rồi tôi chợt nghĩ kể , tôi hét lên :

- Con mới đọc vụ trên mạng . Một vụ giết người phanh thây , ghê lắm mọi người ạ

Tôi nhìn lên thấy ai cũng nhìn tôi vẻ ngờ ngợ , tôi nói tiếp :

- sát thủ cầm dao phanh thây nạn nhân , chặt cổ nạn nhân . Mục đích là cướp . Ôi thôi thế nhưng đã bị bắt . Vào tù đợi ngày tử hình

Bỗng nhiên , gì hai tôi đứng dậy cùng với gì đầu . Bố tôi quát :

- đang ăn mày nói cái gì vậy ? Mày không thấy hai gì phải đứng dậy à ?

- dạ vâng ...

Tôi cười mỉm bởi thấy một chút manh mối đã lộ ra. Ăn xong thấy mọi người đang xem tivi . Tôi la lên thật to :

- có con chuột đang ăn kia , đập nó ngayy ...

Lập tức bố tôi cầm chiếc chổi rẹt theo nhưng chú chuột lại chạy qua chú tôi . Tiện thể đó chú tôi cầm cái dao bên sát phập một cái ngay giữa thân . Máu bắn tung toé , vương vãi khắp nhà. Lại thêm một hung thủ mới lại xuất hiện ...?!

- gì ba vào con hỏi - tôi kêu thật to

- ừ gì đây ?

- gì ơi , sắp tới con có cuộc thi nấu nướng . Gì bày con làm gà với?

Tôi nhìn thật kĩ các động tác mà gì làm. Quá điêu luyện , gì cầm cổ thọc vào cắt vào cắt ra rồi móc ra ,... Rất thật và quá tốt ! Tôi lại thêm đau đầu chả biết ai bởi tôi nghi ngờ quá nhiều người Bỗng chợt thằng Lâm gọi điện :

- Mày ơi , bố tao nói hung thủ là đàn bà và là bà gì thứ hai của mày đấy.

- sao mày biết ?

- mẹ mày nhập vong khóc lóc , bà van bố tao nhắc nhở mày và người thân mày ...

Tôi rất bàng hoàng . Sợ đến tột độ . Cuối cùng hung thủ vẫn bị lộ diện . Nhưng phải làm cách nào để nói ra ngay bây giờ ?? Đây là câu hỏi quá lớn với tôi ? ..

Bữa ăn tối đã tới , thằng Lâm đến nhà tôi . Nó chạy vào chào mọi người , và tiến gần bố tôi . Nó cúi mặt xuống :

- thưa bác , con Lâm bạn thằng Tuấn . Con thay mặt xin lỗi bác rất nhiều về mọi chuyện . Và cho dù bác có đuổi con đi thì con phải nói cho bằng được chuyện này .

Lâm kéo tay bố tôi ra ngoài , khề thì thầm nói :

- bác gái bác , bác chết không có đầu đúng không ạ ?

- sao mày biết ?

- bác gái nhập vong vào bố con , và nói rằng hung thủ đã khiến bà như vậy là gì hai đó bác .

Bố tôi ngã quỵ gối nước mắt ông chảy dài . Nước mắt của một người đàn ông khi đến ngưỡng cửa cuối cùng của sự chờ đợi . Bố tôi đứng dậy :

- bác đã biết từ lâu rồi , chỉ vì cái gia tài có sao .. Lại đến nông nỗi này hả trời ?? - bố tôi cầm tay đập vào tim ông rất mạnh .

Rồi từ ngoài nhà bố tôi cùng Lâm đi vào . Mọi người ai cũng nhìn bố tôi . Riêng gì hai chăm chú nhất , dường như con ác quỷ đầy đã hoang mang , ngàng hiểu được đôi ý rồi

Tôi và Lâm chạy lên nhà , hai đứa bàn nhau kế hoạch lật vạch lọng con quỷ già ấy . Bỗng từ dưới nhà tôi nghe thấy tiếng bát đĩa bể cùng với những tiếng hét : " cho bọn mày sống cùng nhau dưới địa ngục cùng với mẹ ấy luôn đi "tôi và Lâm đứng ở cầu thang nhoi xuống thì thấy cảnh tượng vô cùng kinh hoàng . Đó là gì hai tôi , mẹ đã cầm chiếc dao diết ba tôi chú tôi và hai gì nữa . Mẹ ấy đã hoá điên mất rồi . Rồi mẹ từ từ nhìn lên cầu thang , mẹ cầm chắc trong tay chiếc dao . Máu cứ chảy theo đường con ác quỷ ấy đi . Tôi và Lâm bỏ chạy thực mạng . Vào phòng tôi khoá chặt cửa phòng lại . Tiếng bước chân của con ác quỷ mỗi ngày một gần . Rồi tiến sát cánh cửa , mẹ lên tiếng :

- tuần ơi , mở cửa cho gì , gì hỏi cái này nè !

Tôi khóc nín , tôi nức từng nào Lâm bịt miệng tôi từng đó . Mẹ ấy nói tiếp :

- nhanh lên Tuấn ơi , gì gấp lắm chuyện quan trọng lắm .

Tôi nhìn qua khe hở thấy từng dòng máu rỉ xuống sàn nhà một giọt một giọt . Rồi tiếng chân của mẹ ấy cũng xa dần xa dần ... Lâm vớ ngay chiếc điện thoại , gọi ngay cho công an :

- alo ? Bộ cục công an xin nghe

- alo , các chú cứu cháu . Hãy đến nhà chúng cháu ngay lập tức , có một kẻ sát nhân đã giết 5 mạng sống và đang đe dọa chúng cháu . Các chú đến càng nhanh càng tốt ...

- địa chỉ nhà các cháu ở đâu . Chú sẽ điều động đến càng sớm càng tốt

Lâm đọc địa chỉ nhà cho các chú công an . Chúng tôi yên tâm phần nào ...

Chỉ 30 phút sau , mọi thứ yên ổn chừng nào . Tôi quyết định mở cửa ra xem xét . Chẳng thấy mẹ ấy đâu . Rồi từ trong phòng bố tôi tôi nghe thấy tiếng bước chân rõ mồn một . Đúng là mẹ ấy rồi . Tôi và Lâm hoảng loạn chạy vào trong phòng và quyết định chọn phương án trốn bởi đóng cửa hẳn sẽ làm mẹ ấy càng nghi ngờ . Tôi trốn dưới gầm giường , còn Lâm chạy vào tủ đồ của tôi ngồi trong đó...

Từ dưới giường tôi thấy cái chân của con quỷ đấy . Nó làm tôi rợn người ! Mẹ đi ra đi vào . Rồi bỗng dưng mẹ tiến thẳng vào cái tủ đồ . Tôi chấp hai tay cầu nguyện . Dường như mọi thứ lúc đó quá chậm đối với tôi , tôi khóc nín lấy hai tay bịt lại . Rồi mẹ mở cái tủ ra . Mẹ hét lên . Mẹ cầm dao đâm ra đâm vào liên tục . Tiếng thét của Lâm làm tôi vừa sợ , vừa run vừa khóc . Tôi cứ cầu nguyện cho đến khi Lâm nằm phịch xuống đất . Bỗng dưng những kí ức của tôi và Lâm lại ùa về , tôi khóc . Lúc đó tôi khóc rất nhiều và khi nhìn ánh mắt vô tội đó của Lâm , tôi càng khóc thêm . Tôi muốn khóc thật to ngay lúc đó , muốn hét lên " tao cảm ơn mày nhiều lắm , Lâm " và muốn nhảy ra chiến thắng với mẹ ấy nhưng vô ích tôi dường như đã bị nỗi sợ chiến thắng . Mẹ ấy vẫn không tha , mẹ đâm liên tục khiến máu mồm của Lâm phọt ra rất nhiều . Ánh mắt của Lâm cứ nhìn vào phía tôi khiến tôi vừa sợ vừa khóc thít Mẹ ta đứng dậy , tiến về phía cái giường . Tôi kinh hoàng , rồi mẹ lật cái chăn lên . Rồi mẹ từ từ cúi xuống . tôi dường như đã mất hết can đảm , muốn rú lên thét lên lúc đó . Tôi đưa hai tay và hai chân bám ngay lên những tấm ván gỗ được đóng thật chắc trên giường tôi . Giờ đây , tôi thấy nó quan trọng đến nhường nào . Có lẽ do tôi quá nên mẹ không thấy tôi . Tôi thở phào nhẹ nhõm . Rồi tôi thấy từ đâu đó là mẹ tôi . Bà mặc chiếc áo và chiếc quần màu trắng buốt . Bà tiến lại tôi và mỉm cười . Tôi nín thở . Bên cạnh bà còn có bố tôi , hai gì của tôi , chú tôi và thấp thỏm đó là Lâm . Tôi thấy họ tươi cười , vẫy tay . Rồi tôi sức lại , hiện tại vẫn là hiện tại . Bây giờ tôi phải làm sao ?? Mẹ đó vẫn cứ lớn vồn ở trên tầng , không lẽ mẹ đó chưa buông tha cho tôi . Bỗng dưng mẹ rú lên , đập phá mọi thứ . Mẹ rú lên " thằng Tuấn , tao tìm mày được , tao sẽ móc mắt , cắt cổ mày như mẹ mày , mày có chịu ra không ? 1 , 2 , 3 " Bùm , một tiếng súng phát ra khiến tôi giật nảy . Quả là nó rất to , tim tôi đập rất nhanh . Ôn trời , mấy chú công an đã đến , lúc đấy tôi thấy quý cái nghề công an , yêu thích cái nghề công an đến dường nào . Tôi bò ra ôm lấy Lâm . Tôi khóc như một đứa con nít , tôi cứ nấc lên từng hồi , rồi lại khóc tiếp . Tôi thấy dường như mọi người đã dành sự sống này cho tôi , tôi cảm thấy ân hận lắm . Tôi ôm từng cái xác một cho dù nó máu me hay ghê tởm đến dường nào ... Đến lại gần cái xác của ả đó , tôi cảm hèn . Mắt ả vẫn mở trừng trừng , một cái chết của một con quỷ đội lốt thiên thần ... !

Hết !!!

6. Phần 2: Lũ Bọn - Tập 1

Nhóm tôi là một nhóm đã từng nổi tiếng khắp trường . Trong nhóm bao gồm 5 thằng : Hùng , Tuất , Huỳnh , Liêm và tôi - Khang . Trong số đó , 3 thằng đầu gấu nhất trường , cũng kiêm luôn phần tán gái rất giỏi - Hùng , Huỳnh và Liêm . Thằng chăm chỉ học rất giỏi - Tuất . Đối với nó , tiền với gái theo là bình thường , chả cần mở sức thì gái cũng theo nó như rơm Còn tôi , là một thằng mà người ta bảo là giỏi nhất phần công nghệ thông tin , hát hay kiêm nhảy múa giỏi . Yep , chính vì thế nhóm tôi nổi như cồn , gần như làm điên đảo suốt 3 năm cấp III . Ai ai cũng bảo đội hình quá chuẩn , người nào cũng lung linh , sáng lạng .(tất nhiên trừ ba thằng đầu gấu kia rồi) :)) . Nói thế chứ ba thằng kia tốt tính lắm , ai nó cũng bảo vệ . Nhà giàu tuốt cả ba

3 năm cấp ba chúng tôi gắn liền với nhau như a với b . Chỉ cần thằng nào có nạn thì chúng tôi sẵn sàng có mặt dù là bất trở như thế nào . Như mẹ thằng Tuất bị ốm , chúng tôi lặn lội từ nhà đến nhà nó lúc giữa đêm để giúp đỡ nó đấy . Vui thì không tả nổi , dường như chẳng có lúc nào buồn ... Rồi thấm thoát , chúng tôi phải đi học đại học . Mỗi đứa đường nhưng chúng tôi vẫn hứa sẽ liên lạc với nhau ... Đã 2 năm từ khi chúng tôi rời nhau khỏi ngưỡng cửa cấp III . Buổi sớm ấy , tôi thức dậy . Điện thoại tôi bỗng reo lên , nhắc máy lên , tôi nghe thấy một giọng nói ồm ồm :

- Khang à , tao Tuất nè .

- Tuất , Tuất nào ?

- Ô , mày làm tao buồn quá ? Thế mày quên quá khứ huy hoàng lấp lánh long lanh trong sạch lành mạnh của chúng ta hồi cấp III rồi à . Nhóm perfect ấy ?

- uầy , mày hỏi Tuất ? Mày dạo này sao rồi ? Khỏe không ? học ngu hơn rồi chi ? Ăn ẽ vẫn bình thường phải không ?

- haha , thôi đi thằng sơn ca . Mày trù ẻo tao thì có . Hỏi thăm gì mày . Thôi vụ câu hỏi để sau đi . Thứ 3 tuần sau mày thu xếp lịch trình đi nhé . Thứ ba tuần sau chúng ta sẽ gặp lại nhau hén . Quán ăn ” Zíc zắc ” nhá . 8g tối . Oke ?

- ờ ờ oke oke

Tôi cụp máy xuống , lòng tôi nao nao . Cái cảm giác mà tôi đã không có đã lâu lắm rồi

Thứ ba rồi cũng đến . Tôi chọn một bộ vest màu đen đẹp nhất để khoe lũ bạn và cũng để chứng minh tôi đã trưởng thành , chẳng phải là thằng sơn ca loè loẹt hát hò như thời xưa . Đi vào quán ăn tôi thấy ngay thằng Hùng , thằng Tuất rồi thằng Liêm . Ba thằng , thằng nào cũng mặc vét y như tôi . Buồn một chút tôi chạy lại ôm , bắt tay rồi rít :

- ôi mẹ ơi , là mơ sao ??

- nunu , không phải đâu con . Người thật chuyện thật đấy ?

Cả bọn ùa lên cười to , tôi lên tiếng :

- thế thằng Huỳnh đâu ?

- nó á , kia kìa sau mày kìa

Từ trong ra là một người cao to , vạm vỡ , mặc vest rất cool ! Tôi há mồm bởi trình độ cool thằng này . Bắt tay , tôi hỏi :

- thằng điên kia , mày ăn gì mà đẹp dần thế ?

- uầy , thằng này tao đẹp từ đâu bao đời rồi . Khen thừa !

- ờ ờ

Chúng tôi bắt đầu bàn bạc công việc học ở đại học . Thằng nào cũng có cái khen rồi cũng có cái chê . Nhưng khen là đa số . Rồi thằng Huỳnh lên tiếng :

- ê bọn mày , tao sắp cưới rồi .

- cưới , cưới con nào ? Ở đâu khi nào vậy ??

- ờ thì con Hồng học chung ta hồi cấp III ấy . Cái con hot-girl khối thằng theo ấy . Tao chưa mãi mới đổ đấy . Chắc là tháng sau . Bố mẹ nàng và tao đã đồng ý rồi .

- bọn tao chúc mừng , zô đi mày .

Cả bọn chúng tôi nháo nhác chúc mừng . Nhưng rồi cái kết sau này đâu ai ngờ . Gần một tháng từ khi thằng Huỳnh nó nói , chúng tôi không nghe tin gì về nó cả . rồi một hôm điện thoại chúng tôi reo lên , đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở :

- anh Khang à , em Hồng . Anh Huỳnh , anh Huỳnh anh chết rồi anh ơi .

- bình tĩnh , kể lại đầu đuôi anh nghe .

- tối hôm qua , anh Huỳnh có bảo là đi chơi với bạn . Mãi đến 12h chưa thấy anh về , em sốt ruột. Em gọi cho anh thấy máy bận . Thế sau em ngủ trước . Thì đến 3g15 , bệnh viện trung ương gọi về cho em bảo anh ấy bị tai nạn gãy xương tay , xương chân . Và cái đầu anh ấy , cái đầu ...

Nói đến đó Hồng khóc nức nở , rồi cụp máy Tôi cũng không hiểu sao tôi cũng khóc lúc đó , khóc như một đứa con nít ...

Đám tang thằng Huỳnh nó buồn lắm ! Đó là một buổi chiều , gió hắt nhẹ , đám trẻ con tùm nập nằm lại nhìn ngó chúng tôi . Tôi thấy ai cũng thất thần , riêng Hồng và ba mẹ chú gì của nó khóc có lẽ đến sưng mắt. Nó ra đi đột ngột quá ! Đến lúc hạ huyệt , một con quạ bỗng đậu ngay trước quan tài . Mọi người bảo đó là điềm xấu . Nó quác lên từng hồi , rất to . Ai cũng đuổi nó đi nhưng rồi nó cũng quay lại . Chúng tôi đành chôn nó cùng với quan tài thằng Huỳnh

Như mọi khi , tôi dậy sớm tập thể dục thì thấy Hồng nhắn tin từ rất sớm : ” các anh tập trung ở nhà anh Huỳnh , em có chuyện muốn nói ” . Tôi đọc được bỏ tập thể dục luôn chạy xuống nhà tắm rửa , vệ sinh sạch sẽ chạy ngay tới nhà thằng Huỳnh . Vào trong mùi hương bốc lên mũi tôi ngay . Rồi cả tiếng niệm phật , trông thật đáng buồn ! 3 người bạn của tôi đã đến từ lúc nào . Tôi ngồi xuống nghe Hồng nói :

- các anh ơi , em sợ quá ! Tối hôm qua anh Huỳnh về các anh ạ . Chả là tối hôm qua lúc 9h em chuẩn bị đi ngủ thì thấy máy em hiện lên thông báo tin nhắn : ” em à, hãy đợi anh nhé . Anh Huỳnh ! ” và lúc đầu em tưởng ai nhắn tin , sau nhìn lên người gửi thì thấy đúng là anh Huỳnh . Rồi em sợ quá em chạy vào phòng ba mẹ anh Huỳnh kể chuyện . Thấy vậy ba mẹ anh Huỳnh cho em ngủ ở giường kế bên cho đỡ sợ. rồi tầm khoảng 12h thì thấy ai đó gọi đến , em nhấc máy thì thấy bên kia có người khóc nức nở , rồi cười hí hí . Em định cúp máy , nhưng sau nghe thấy giọng nói ” tối nay ” . Em sợ quá trùm chăn nằm thiếp đi luôn. Rồi đến 3h10 em mở mắt thì suýt ngất tại đó , em thấy anh Huỳnh đang đứng ngay bên cạnh bố mẹ . Nhưng 2 người hoàn toàn không biết gì . Em thấy một màu đen , đội mũ , đang đứng nhìn 2 người đang ngủ. Rồi anh Huỳnh quay mặt lại , biết là sẽ nhìn em . Em giả vờ nằm ngủ . Rồi em ngửi thấy một mùi rất hôi , như mùi nhựa đường , à mà giống mùi c** nữa . Em không tài tả nổi ! Rồi sớm mai thức dậy , em mới dậy các anh đến đây đó .

- thôi chắc em quá căng thẳng đầu óc sinh suy nghĩ ấy mà - Hùng an ủi Hồng

- dạ chắc thế - Hồng lẳng lặng nhìn ra xa .

Nhưng tôi vẫn ngờ ngợ một điều đó là thằng Huỳnh nó vạm vỡ như thế mà chỉ qua một đêm tai nạn mà nó đã như thế . Nếu như tông vào xe tải hay thứ gì đó to lớn thì tôi không nói , nhưng đây là cuộc va chạm giữa xe máy mà Nó đã ra như thế thì tôi không dám chắc đó là do tai nạn . Nhưng câu chuyện vừa rồi của Hồng đã khiến tôi một phần nào rợn người .Tôi lẳng lặng bước ra về ...

7. Phần 2 : Lũ Bạn - Tập 2

Buổi tối hôm đó , tôi lên face thì thấy tràn ngập tin nhắn chia buồn của Huỳnh . Bỗng tôi thấy Huỳnh đang ở trạng thái online , tôi giật nảy . Nhắn vào tôi thấy Huỳnh sắp nói chuyện với tôi . Huỳnh sắp nói thứ gì đó . Bỗng ting ting , chuông tin nhắn của tôi kêu lên . Là Huỳnh , tôi mở ra : ” muộn thế này rồi chưa ngủ hả ? ” . Tôi vút luôn cái máy . Tôi nghĩ rằng ai đó đang cầm máy của Huỳnh để đùa tôi . Can đảm tôi cầm chiếc điện thoại và gọi lại số Huỳnh . Đầu dây bên kia chỉ thấy tiếng gió rít lên từng hồi .Tôi nhất quyết im lặng , nhưng đúng thật tôi đã dường phần nào tin rằng đó là Huỳnh . Rồi bỗng dưng giọng nói thét lên :

- MÀY MUỐN CHẾT HẢ ??

Tôi ném luôn chiếc máy , run lên từng hồi

Dường như tôi thức trắng cả đêm . Định chớp mắt một hồi , điện thoại tôi reo lên . Liềm đang gọi cho tôi :

- alo , Khang à ? Đến nhà tao nhanh lên .

Tôi mệt mỏi bước đi chậm rù rù như người mất hồn . Đến nhà Khang , tôi thấy đông đủ bạn tôi , nó lên tiếng :

- Tao có chuyện . Thằng Huỳnh nó gửi tin nhắn cho tao là vậy . ” Tối nay” !

Tôi sợ nhớ ra đã câu chuyện Hồng kể . Hồng cũng bị Huỳnh dọa và tin nhắn cũng có dòng chữ đó . Nhưng sao tôi không có ? Hay là đây là sự đe dọa của ai đó ? . Rồi ai cũng đồng thanh ” tao cũng có nè , đây nè ” . Riêng tôi không hề có nó . Bỗng dưng máy tôi ting ting . Tôi cầm lên và thấy tin nhắn của Huỳnh :” tôi nay ”

Tối đó tôi quyết định không ngủ . Coi rõ đây là trò đùa của ai đó . Một trò đùa đáng khinh bỉ mà !!! Rồi Hùng gọi vcho tôi:

- mày ơi , thằng Huỳnh nó vừa dọa tao !! Cứu tao với mày ơi ...

Tút ..tút ..tút . Đồng hồ đã điểm 11h . Rồi thằng Tuất gọi :

- cứu tao với . Thằng Huỳnh nó ở đây .. Aaaa

Tút .. Tút .. Tút ... Đồng hồ điểm 11g30 . Cuối cùng đúng 12h thằng Liêm có gọi cho tôi :

- mày là người cuối cùng

Tôi hoảng hốt nhìn lên đồng hồ đã điểm 12g25 ... Tôi k tắt máy luôn máy tính , chạy lên giường đắp chăn run lên từng cơn .. Tíc tắc .. Tíc tắc .. Đồng hồ sao hôm nay kêu to vậy ?? Không gian quá im ắng khiến tôi có thể nghe tận tiếng đồng hồ ... Bỗng máy điện thoại tôi kêu lên . Reng .. Reng ... Reng ... Reng ... Tôi k dám lại nữa . Bỗng tôi thấy phản xạ lên tường là bóng của một người đàn ông . Đưa tay mình lên vẫy chào . Rồi tiến sát gần tôi

Quá sợ tôi như bất động , chỉ biết nhắm mắt lại . Tôi thấy cái bóng đó đã ở ngay trước mắt tôi ... Tay tôi nắm chặt chăn , mồ hôi tôi bắt đầu nhễ nhãi . Rồi bỗng dưng một bàn tay lắc tôi dậy ” Dậy , dậy ngay , tao cần mày ” . Tôi bật dậy thấy trời đã sáng từ lúc nào . Cửa sổ tôi mở toang ra , chiếc máy tính đã tắt ngấm

Chúng tôi hẹn nhau tại quán cafe . Bọn tôi dường như đứa nào cũng mất ngủ và bị ám ảnh bởi thằng Huỳnh . Tôi lên tiếng :

- này khi tối tao mơ thằng Huỳnh bảo cứu nó đây ?

Chúng tôi vẫn im lặng , dường như không ai muốn nhắc tới nó ? Tôi lên tiếng :

- tối nay đi nhậu đi mày ? Để khuấy khoả tí đi . 8g nha

Mãi sau hồi lâu , Hùng lên tiếng :

- ok , tối nay .

Rồi mấy đứa nhìn ra đằng xa một cái nhìn quá đổi mơ hồ và xa xăm

8g như đúng hẹn, chúng tôi tập trung ở quán rượu . Chúng tôi hứa sẽ ăn thỏa mãn tấm lòng rượu chè mấy ngày nay . Chủ quán hỏi :

- thưa bọn anh ăn gì ?

Chúng tôi bắt đầu gọi món . hùng gọi rất nhiều , tôi chỉ biết trợn mắt nhìn nó . Rồi sau Liêm nói :

- cho chúng tôi 5 cái chén , 5 cái bát với

- nhưng bọn anh chỉ có 4 người thôi mà ? - chủ quán căng mắt hỏi

- cứ cho vậy đi . ..

Tôi thầm hiểu ý của Liêm , quá tiếc nuối trước sự ra đi đột ngột của nó . Ăn xong bọn nó như mấy đứa nảo , đứa thì say hát hò , đứa thì khóc , đứa thì nói tùm lum . Tôi cười mỉm rồi đề nghị cuộc hẹn chấm dứt tại đây . Đi trên đường về , trời lạnh tôi phải run người . Bỗng bên cạnh có một người phóng vèo một cái , tôi giật nảy . Tôi quyết lên chữ nó một trận cho ra trò , cũng may phía trước có đèn đỏ . Nó dừng lại , tôi quát :

- này cái thằng kia , mày có mắt ở lỗ đít* à ? Đui à hay mờ ảo về nhà cắt kính đi mày . Vèo một cái lỗ tao té thì sao ?

- thì chết ...

Rồi nó quay mặt sang . Tôi há mồm đó là thằng Huỳnh . Nó cười ghê rợn, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó ghê tởm đến vậy . Rồi nó lấy tay chạm vào mặt tôi . Tôi phóng ga chạy thật nhanh về nhà . Đằng sau tôi vẫn vọng lại tiếng của nó ” đi chậm thôi , chậm thôi , chậm chậm thôi ” tôi chạy bán sống bán chết . Cái mặt nó đen thui , mồm đầy máu , mặt nát bét . Tôi sợ lắm rồi ! Chạy đến trước cổng nhà . Tôi mới thở phào nhẹ nhõm một chút Dừng xe trước cổng tôi mở cổng , rồi mẹ tôi nói :

- con ơi , con Hồng nó vừa gọi cho con kìa ?

- dạ .

- mà mặt con sao chảy máu thế ?

Tôi sợ nhớ chuyện khi nãy , tôi lại run người :

- k có j đâu mẹ ? Mẹ vào ngủ đi . Con gọi Hồng sau

8. Phần 2: Lũ Bọn - Tập 3

Tôi chạy lên phòng , gọi ngay cho Hồng:

- alo ? - Hồng nhắc máy

- ừ , anh Khang đây . Có chuyện gì vậy em ?

- hức hức Tao khổ quá Khang ơi , tao chết rồiiii

Tôi vút máy ra , hoảng sợ . Điềm tĩnh lại tôi nhắc máy lên thì tôi nghe rõ tiếng hét của Hồng và bác gái . Tiếng ấy kêu lên rõ mồn một trong tai tôi . Tôi điếng người , định cầm xe phóng ngay tới nhà nó nhưng lại sợ thằng Huỳnh dọa , tôi e dè nằm xuống giường run lên từng hồi ...

Tôi không biết tôi đang tham gia vào trò chơi gì đây nữa . Tôi quá sợ rồi ! Chạy ngay tới nhà Hồng , tôi thấy rợn người . Bởi cảnh tượng trước mắt tôi quá rùng rợn . Hồng đã thất cổ từ lúc nào ! Mắt Hồng cứ nhìn về phía tôi , ánh mắt chỉ có lòng trắng , tay chân mặt tím ngắt , lưỡi lè ra , nước miếng cứ trào ra từng hồi . Bác gái vẫn ngồi đó , mắt lơ đãng . tôi chạy lại an ủi :

- thôi bác , con Hồng nó bị gì bác kể con nghe ?

- thằng Huỳnh , chính nó , chính nó ...

Rồi bác gái khóc . Tôi lại càng điếng người ra . Bình tĩnh lại tôi nói :

- thôi mà bác , chuyện gì cũng qua rồi , con xin bác hãy bình tĩnh nói cho con nghe .

- mày muốn nghe chứ gì , được mày đi theo tao .

Rồi bác đứng dậy , vừa đi vừa dắt ở con tim . Tội nghiệp bác , phải vượt tới 2 cơn sốc một lúc , thật đáng thương ! Bác mở ra cho tôi một đoạn video ngắn và bác bảo :

- đây là video tối hôm qua mà tôi quay được đây .xem đi !

Camera bắt đầu hoạt động . Đồng hồ chỉ rõ 11g50 . Bỗng tôi nghe thấy tiếng đổ nát . * choeng , choeng * rồi bác gái với Hồng chạy xuống . Trên tay Hồng vẫn cầm điện thoại lúc đó . Đó là cuộc gọi của tôi . Chẳng lẽ hôm qua là tiếng nói của Huỳnh sao ? Tôi xem tiếp , bỗng thấy từ đằng sau lưng bác gái là bóng dáng của một người đàn ông to lớn màu đen xám xịt . Hồng quay lại hét toang , bác gái cũng thế . ” đúng là thằng Huỳnh . Huỳnh ơi là Huỳnh ơi , sao con nỡ bỏ mẹ ” - tiếng của bác gái kêu to . Rồi bác gái bị Huỳnh kéo vào nhà vệ sinh và đóng cửa . Còn Hồng đứng một mình . Tôi nghe rõ mồn một lời Hồng nói : ” em sai rồi , em xin lỗi . Em biết em có lỗi với anh , anh đã chết hãy yên lòng nhắm mắt đi . Em với Hùng không

có chuyện j nữa đâu . Chúng em sợ rồi , em xin anh ” rồi Hồng hét rất to . Mãi 30” sau , bác gái đập cửa phòng vệ sinh mạnh hơn . Còn Hồng bỗng buộc một sợi dây và trèo lên

- xem thế đủ rồi ạ . - tôi nhắm mắt

- sao số tôi khổ thế này hả trời ? Được đứng thẳng con trai mà ông trời đã lấy đi mất , giờ còn đứa con dâu ông trời cũng k tha Cứu bác với , Khang ơi ...!

Tôi đau đầu . Ôm chặt bác gái tôi sẽ tự nhủ tìm hiểu rõ câu nói của Hồng ...

Tôi xin mượn máy Hồng về . Tra phần tin nhắn tôi thấy ngay Sdt thằng Hùng ở đầu tiên : ” không có gì phải lo lắng đâu em , cố gắng lên !” Rồi ba bốn tin nhắn đều như vậy . Tôi ngược trở lại ngày Huỳnh mất . Nó hiện ra một tin nhắn :” xử lý xong , chúng ta phải ăn mừng thôi em nhỉ ?” Và ” em đóng giỏi lắm , không hổ danh là người yêu của anh ” . Tôi điếng người . Rồi tôi lên facebook search ngay Hùng . Bao nhiêu stt hiện ra . Nào là ” cố gắng một chút nữa thôi ” , ” một chút nữa sẽ đạt được kết quả mình cần ” , ” rip thẳng bạn đời của tôi - Huỳnh ” . Rồi tôi bị đập mắt ngay với dòng stt vào đêm Huỳnh chết ” ăn nhậu ” - with Huỳnh Tôi giật mình điếng người trước sự thật bị phanh phui như vậy ...một sự thật quá đau buồn !

9. Phần 2: Lũ Bạ - Tập 4

Biết hung thủ gây ra cái chết của Huỳnh chính là Hùng . Nhưng bằng cách nào ? Tôi bây giờ hoang mang vô cùng . Ai chả thế . Cứ đứng trước một câu hỏi hai bên sắp gãy cũng hoang mang chẳng biết đi hướng nào . Tôi bình tĩnh , gọi cho Liêm :

- alo ? - Liêm lớn giọng

- mày à , ngủ chưa tao hỏi mày tí ?

- uh ?

- mày có biết chuyện gì giữa Hùng với Hồng chưa ?

- chuyện gì là chuyện gì ? Tao chả biết .

- ờ thế thôi. Mày ngủ đi .

- uh , thế nha , tao ngủ trước , ngủ sớm nha mày !

- oke oke .

Tôi tắt đèn lên giường ngủ . Lòng tôi vẫn cứ nôn nao , đầu tôi bây giờ chỉ biết tự xây dựng cốt truyện cho Hùng và Huỳnh . Tôi đã bảo mà , Huỳnh nó đâu chết dễ dàng vậy được ? Rồi tôi thiếp đi Tôi mở mắt ra bỗng đứng trời đất tối om . Sao tôi lại nằm ở ngoài đồng cỏ thế này ? Từ đằng xa là tiếng xe máy tiến lại. Tôi vội vã núp về phía sau

- dừng lại , tao đi tiểu chút

Tôi hé mắt ra nhìn rõ là ai . Tôi giật mình , đó là Huỳnh và Hùng . Hùng nói :

- mày biết không , tao yêu quý mày lắm cả con Hồng nữa . Mày ngon lắm , tán được nó ráng mà giữ ..

- ờ , không nói tao cũng biết . Loại giẻ rách như mày tán được đâu con Hồng ấy . Thôi trật nhịp thì bỏ luôn cả bài đi con . Tìm bài hát mới mà sáng tác nhé .

Rồi Hùng cười lớn . Rút ra đàng sau mình con dao lớn :

- nếu như mày nói thì mày sai rồi , bởi tao là Hùng , một thằng Hùng không giống như xưa

Hùng tiến lại gần Huỳnh . huỳnh bỗng đứng ngoảnh lại , thấy cảnh tượng đó . Hùng giật mình đâm ngay vào mặt của Huỳnh . Huỳnh hét lên rất to . Như chọc nhát dao đã đâm vào mặt của Huỳnh . Huỳnh gục

xuống , Hùng quyết k tha .Hùng cho Huỳnh nằm xuống và cái đầu chĩa vào hướng xe máy . Hùng lên xe nổ máy . Ôi thôi ! Nó sẽ đâm vào cái đầu của Huỳnh mất . Tim tôi đập loạn xạ . Hùng nói :

- chết đi , thằng quỷ cái ...

Tôi hét lên chạy ra . Rồi tôi bật dậy . Ôi cơn ác mộng , tôi sợ sệt , mồ hôi đầm đìa . Quả là đáng sợ . Tôi quyết định đi đến bà đồng Lan - bà là người đã nhập hồn , giải oan được rất nhiều trường hợp và bà còn nổi tiếng về độ tin cậy , thứ mà ai cũng mong chờ ở một bà đồng.

Bước vào căn nhà bà , tôi sốc . Bao nhiêu xương , rồi hộp sọ được treo quanh nhà bà . Sao nó thật được như vậy nhỉ ?

- là bộ xương của con bà đó . - bà đồng Lan bỗng xuất hiện ngay trước mặt tôi .

Tôi giật mình , tôi hỏi :

- sao bà biết ?

- bất khả tư nghị !

- thưa bà ..

- đến đây gọi vong đúng không ? Gọi ai , địa chỉ , đồ dùng quen thuộc ...

- dạ đây ạ .

Tôi đưa cho bà rồi bà nhìn hồi lâu . Bà đọc vài cái tiếng ở đâu đâu tôi k rõ . Chỉ nghe hú hớ ợc vài từ . Rồi bà bỏ phịch một cái , bà cứ ngất lên ngất xuống . Lòng đen lòng trắng cứ xuất hiện , đảo lộn nhau . Rồi bà ngồi yên , bà khóc :

- khang , tao Huỳnh .

Tôi bất ngờ , khóc lên . Tôi khóc vì vui sướng mà cũng chả hiểu sao tôi lại tin ngay lần đầu như thế . Tôi rơm rớm nước mắt :

- Huỳnh . Tao , tao nè

- gia đình tao khổ quá mày ơi . Chắc mày đã biết chuyện ?

- đúng , tao biết rồi .

- tao cố gắng liên lạc với bọn mày nhưng chẳng thành công ! Chỉ có mày thôi , Khang à .

- mày k thoát kiếp , sống dưới cho thanh thản đi ?

- tao phải trả hết nợ nần , và cái chết oan của tao nữa thì tao mới được thoát kiếp , Đi tu cùng phật !

Tôi cầm tay bà đồng , tôi khóc thین thút :

- thế tao phải làm sao ? Mày nói đi .

- mày gắng giúp tao , tao sẽ yểm trợ mày . Như thế này :

Tôi tập trung nói chuyện với Huỳnh nguyên cả buổi . Tôi thấy mới đáng thương Huỳnh làm sao ?!

Đúng như dự kiến thì tối mai , tôi sẽ thực hiện kế hoạch như Huỳnh đã bày . Nhưng Huỳnh còn nói có một người nữa đã tham gia với Hùng giết Huỳnh . Nhưng lúc đấy , Huỳnh đã bị móc mắt nên Huỳnh chẳng thể nào thấy được . Nhưng chỉ nghe thấy tiếng của kẻ đó , và chỉ duy nhất một câu ” vút xác nó đi luôn đi mày ”

10. Phần 2 : Lũ Bạn ... - Tập 5 (Tập Cuối)

Ngồi vào bàn ăn tối . Tôi cứ lo lắng hoang mang vô cùng . Không biết tối mai có tốt hay không , thằng Huỳnh có trợ giúp mình như nó nói hay không ?? Và thằng Hùng , nếu nó chết mình cũng sẽ ăn năn hối cải lắm . Dù sao nó cũng là bạn kè cứng của mình suốt năm cấp III . Nhưng thôi đã mang tội giết người , cướp vợ mà chính đứa bạn thân của tôi nữa thì tôi sẽ k tha , quyết như vậy đi . Ngồi ăn mà tôi cứ nhìn mẹ , như là lần cuối cùng tôi được nhìn bà . Tôi nói :

- dạo này mẹ có nếp nhăn nhiều quá ?

- thôi đi , anh hay chê mẹ quá , hôm nay sao khen mẹ thế ? Động trời mất

Tôi nuốt không nổi cơm nữa , tôi định nói cho bà nhưng tôi sợ bà ngăn cản , chuyện k thành , tôi đành cá cược số phận vậy

Sớm mai thức dậy , tôi gọi ngay cho Hùng , Tuất và Liêm và hẹn tối nay sẽ có mặt tại quán " HH " và đó cũng chính là quán mà Hùng đã giết Huỳnh . Tôi run lên bần bật , cũng hả hê sao nữa . Ai cũng đồng ý rất nhanh , trừ Hùng nó cứ ắc a ắc ứ mãi sau nó mới ừ .

Tối rồi cũng đến . Tôi chuẩn bị rất kỹ càng . Tôi chuẩn bị một khẩu súng và một cái dao ở sau lưng . Tất cả đã ok . Nhưng tinh thần của tôi còn chưa bền vững . Tôi sợ quá ! Vì tôi học trường công an năm thứ hai nên họ đã bày tôi cầm loại súng nhỏ và bắn . Và tôi đạt được điểm khá cao trong môn đó nên tôi khá tự tin về nó . 8g tôi ngồi vào bàn đợi trước . Rồi Liêm đến , Tuất đến , cuối cùng là Hùng . Chúng tôi nhậu nhẹt đến 10h . Tôi quan sát Hùng rất kỹ , Hùng rất khôn . Hùng hầu như k uống và lấy lý do chán rượu . Tôi cũng thế . Hai thằng chỉ ngồi nhìn nhau nói vài câu kiểu khó chịu . Rồi bỗng dưng tôi thấy Huỳnh ở đâu đó , cứ thoát ẩn thoát hiện . Rồi tôi thấy nó ngồi lên ghế bên cạnh thằng Hùng . Tôi giật mình . Và thấy nó đưa kí hiệu , nó cứ đưa ra kí hiệu hành động . Tôi gật đầu rồi đứng dậy bảo Hùng :

- ê mày , đưa tao ra đi vệ sinh cái , tao có chuyện muốn nói .

Hùng đơ người , kiểu vẻ sợ sệt . Mặt nó trắng bệch , tôi thấy tay nó run khê từng cơn . Rồi nó cũng đứng dậy , đưa tôi ra . Ra đến nơi , nó bảo :

- mày nói đi ?

- ờ ..

Tôi như bị bịt kín miệng lúc đó . Rồi tôi cứ thế mãi sau tôi mới nói ra được :

- mày giết thằng Huỳnh đúng không ?

thằng Hùng nó cười đắc chí:

- ai bảo mày ? Tao thề với trời tao chẳng làm điều gì sai trái với nó cả .

- mày chắc không , thế bao nhiêu tin nhắn với Hồng , và cả stt là sao ? Tao đã nói chuyện với Huỳnh và nó đã nói ra sự thật , tao biết cả rồi

Rồi Hùng im lặng , đi sau lưng tôi . Nó rút ra đằng sau nó là một chiếc dao rất dài . Chiếc dao mà nó đã diết Huỳnh vẫn còn dính máu ở đó . Hùng cười như một thằng điên , nói :

- tao đã có gan diết thằng Huỳnh , nhũ lẽ mày tao lại sợ ?

Tôi rút chiếc súng ra , dí ngay vào đầu nó . Nó kêu lên :

- đầu chỉ chắc tao giết , Tuất mày ra đây .

Tôi ngơ người . Tuất nó là thủ phạm thứ hai ư ?? Thằng học giỏi hiền lành ngày xưa đây ư ? Tôi đã bị đổ vỡ , tìm tôi đau k tả nổi . Thằng Tuất nó rút ra một chiếc súng từ người nó , dí vào đầu tôi . Bây giờ tôi như bị bất động . Bỗng từ đằng xa tôi thấy Huỳnh lái chiếc xe máy ngang qua . Và đi qua tôi hét to " bắn nó đi " . Tôi giật diếng người bắn ngay vào chân thằng Tuấn . Thằng Tuất nó bắn trật tôi , xem nữa thì . Thằng Tuất bỗng dưng điên loạn , cầm súng nhảy nhót , múa đủ kiểu :

- tao là Huỳnh , bạn thân mày đây Hùng . Mày biết tao đã hy sinh ày ra sao thời ta đi học không , mày đã giết tao . Mạng sống của tao mà mày làm như trò chơi . Rồi cướp đi người vợ của tao . Mày đáng chết lắm .

Rồi Hùng ngoảnh lên :

- tao đáng chết lắm đúng k Huỳnh ? Tao sai rồi , kéo tao xuống với , tao sống với tháng ngày tội lỗi như thế là quá đủ rồi . Bắn tao đi .

Rồi thằng Huỳnh cầm súng dí ngay vào óc thằng Hùng . Đoàn... một phát súng dành cho kẻ hám sắc mà quên đi danh nghĩa . Rồi thằng Huỳnh cầm súng quay nòng về phía mồm thằng Tuất . Tôi nghe thấy tiếng rên rĩ , thét lên kinh hãi , và cả sự xin lỗi của thằng Tuất ” tao xin lỗi mày , hãy cho tao sống đi , tao xin mày ” . Đoàn ...phát súng thứ hai dành cho kẻ đi theo bạn bè , hám danh hám tiền rồi cũng quên đi tình bạn . Tôi khóc ngời phịch xuống những cái xác tội lỗi của bạn tôi . Ôi , bạn tôi đây ư ???!! Nó đã quá đơ bản , hãy gắng rửa thật sạch nhé . Tôi hét lên trong sự đau đớn . Ôm hai thằng bạn cấp III đã giúp đỡ tôi suốt thời gian tôi cấp sách tới trường . Đâu ai ngờ , tình bạn có thể đưa ra làm trò đùa thiên hạ....

Đám tang của Hùng và Tuất rất buồn . Bố mẹ nó khóc không tả nổi , tôi và Liêm cũng khóc theo . Xé toang nguyên cả buổi chiều yên ả . Tôi và Liêm đứng ngoài để phục vụ đám tang và hễ có ai hỏi lý do chết thì chúng tôi luôn trả lời rằng đó là do ” tai nạn ” ..

Hết !

11. Phần 3 : Tội Ác - Tập 1

Đã bao giờ bạn tự hỏi cuộc đời sẽ trốn tránh được thứ gì mình gây ra chưa ? Với tôi , nó luôn luôn là có nhưng hậu quả ra sao thì tôi không dám chắc

Tôi là Huyền . Năm nay tôi tròn 20 . Tôi chả học hành gì tất , với tôi sống bằng tiền bố mẹ làm ra là đã quá ok rồi ! Mỗi tối , mỗi sáng , mỗi chiều tôi gọi đám này sang đám nọ đi ăn , đi chơi và sương nhất là đi phượt . Phượt đối với tôi là thứ gì đó tôi yêu thích lắm , vừa được dạo mát lại vừa tìm được thú vui... Bố mẹ tôi chả bao giờ cai quản được tôi bởi ông bà đi làm , đi công tác . Cứ tính ra là 2 tháng mới về một lần . Tôi cứ ngủ ở nhà đứa này lết sang nhà đứa kia mà ngủ , hiếm lắm mới có bữa ngủ ở nhà

Đó là một buổi chiều mưa phùn nhẹ , tôi dắt xe ra ngoài, bà giúp việc tôi hỏi :

- cháu có về ăn cơm không ?

- như thường thôi bác

Nói câu thế là bà đã hiểu là tôi k về nhà . Tôi bắt đầu chuyến hành trình . Thằng Sơn là thằng thân nhất của tôi và con Mai cũng thân nốt . Ba chúng tôi Huyền Sơn Mai là cặp ba khá là nổi về vụ phượt . Đi đâu cũng có nhau . Thiếu nhau cái là nhớ ngay ! Hôm nay , chúng tôi quyết định đi ăn sau sẽ hát Kara , rồi sẽ đi phượt . Hẹn nhau ở quán ăn , con Mai nói :

- ê , bữa nào cũng đi phượt , bây rảnh lô* quá !

- thế mày tìm được cái nào vui cho bọn tao ? - tôi lên tiếng

- chả thiếu , hút cỏ , đập đá ,... Thiếu đáo gì thứ vui

- bọn tao cai rồi , có phải đồ tồi như mày đâu ?

- mày im lặng con chó ! Mày sao , Sơn ?

- ờ , tao cũng cai rồi , vả lại tao chả có tiền để hút ... - Sơn nhìn lên Mai

- ôi dào , chán tụi bây quá ! Thế để đó tí tao đi....

-ok

Chúng tôi ăn xong rồi đi kara như lịch trình . Đã tầm 10h , chúng tôi bắt đầu đi lượn . Mai phải tạm biệt chúng tôi .Sơn chở tôi vừa đi vừa nói chuyện . tầm 11g , nó dừng xe lại và nôn . Tôi cười :

- đã k uống đc còn hay làm màu .

- ai bảo tao k uống đc , chỉ là uống nhiều hay ít thôi ...

- hahahaha - tôi cười

Rồi Sơn lên xe tiếp , lúc này cơn men đã lên tận đỉnh . Nó vặn xe rú như điên , nó chạy tốc độ 85km/h , gió tốc vù vù tôi thoả mãn cơn sung sướng . Bỗng dừng , kết ... Rầm . Có cái gì đã đụng vào chúng tôi , tôi bất động nhắm mắt dần dần

- ai da , cái đầu .. - tôi tỉnh dậy

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh . Xe của chúng tôi bay ra xa , còn Sơn thì đứng ngay ở bên đường . Thấy Sơn mặt ngơ ngác , tôi hỏi :

- có chuyện gì vậy , đi tiếp đi mày ?

- mày nhìn kia ...

Tôi ngoảnh lại . Tôi hét lớn :

- aaaaaaaa ...

Trước mắt tôi là một cái xác đầy máu , chân bị đứt lìa . Là một bác gái . Đã tầm tuổi trung niên và bán cam .:

- mày ,mày đâm vào bà ấy à ?

- tao k bt nữa ... Giờ làm sao ?

- bà chết rồi , tao k muốn ngồi tù đâu . Giờ mày tính đi , tao k muốn liên quan tới vụ này

- mày giúp tao đi ,. À kéo bà lên qua phòng trọ nhà tao , đặt xác bà trong đó sau tính sau đi

- mày chắc k ?

- tạm thời vậy , nhanh lên !

Tôi bưng bà lên xe máy . Tôi run người đi trên đường mà tim tôi thịch thịch . Mắt bà vẫn mở trừng trừng . Tôi vuốt mái bà k nhắm mắt. Máu cứ nhĩ nhĩ xuống . Tôi cầm áo bịt lại để máu đỡ chảy xuống đường . Đến nơi , chúng tôi mở cửa đưa bà vào thật nhanh rồi 2 đứa ngồi phịch xuống nhìn nhau và gọi ngay cho con Mai :

- Mai ơi , mày ở đâu . Qua nhà thằng Sơn , nó đâm chết bà bán cam lề đường rồi .

- tao phê quá mày ơi !

- phê phê cái lô* nhà mày . Mày qua đây nhanh lên k là chết cả lũ

- mày đâm mày chết , kéo tao mần chi , đồ chó đẻ !

- tao cần mày , nên tao mới gọi , nhanh lên !

- uh uh . Tao phê quá ...

Tút tut tut . Gập máy xuống tôi bực lên bực xuống . Lòng tôi nóng rực , tim tôi đập thình thịch . Mãi 30'' sau con Mai nó mới đến . Nó đi chậm chậm vào và chào chúng tôi . Chúng tôi đã để cái xác trong phòng vệ sinh . Con Mai chạy vào nhìn và nó mở mắt to và bảo :

- bọn mày ơi , đây... Đây là bác tao .

12. Phần 3 : Tội Ác - Tập 2

Mai ngồi phịch xuống , rồi quay lại chúng tôi . Nói :

- giờ bọn mày định tính sao với cái xác ?
- chắc là bọn tao để cho đến khi công an tạm dừng vụ án này lại sau đó tao sẽ đem ra thiêu nó - Sơn nuốt nước bọt
- ok , tao sẽ cố gắng giúp bọn mày việc này . Vả lại tao cũng chẳng thích bác tao . Vừa già , vừa điều mồm

Đêm đó , chúng tôi nằm ở tầng 1 . Trải chiếu ra và ba đứa nằm phè phà với nhau . Chỗ nằm chúng tôi đối diện với phòng vệ sinh , tôi thấy nó ớn ớn . Tôi thiếp đi một lúc vì đã quá mệt . Được vài tiếng sau tôi bừng dậy vì gặp ác mộng , đồng hồ đã điểm 2g . Bọn Thành Sơn , con Mai đã ngủ lúc nào . Bỗng tôi thấy điện phòng nhà vệ sinh được mở sáng . Tôi nghe thấy tiếng nôn mửa của ai đó trong nhà vệ sinh . Rồi tiếng khóc rên rĩ của ai đó nữa . Tôi lạnh gáy người , tôi tự tát mình để coi tỉnh hay mơ . Quả là sự thật ! Tiếng nôn hoà lẫn với tiếng khóc mỗi to hơn , mà quái sao 2 bọn kia không nghe . Tôi run người đứng dậy , lại gần nhà vệ sinh . Tôi ngó mặt vào trong thì điện tắt cái phụp . Tôi hoảng hốt chạy lại chen giữa tụi nó nằm . Con Mai nói :

- mày sao thế ?
- ma , ma chúng mày ơi , cứu taoo
- đâu ?
- vệ sinh , phòng vệ sinh - tôi vừa nói vừa khóc

Con Mai , thằng Sơn đứng dậy tiến lại phòng vệ sinh . Bọn nó mở điện lên và chỉ tôi :

- ma đâu , chỉ có ..
- suýt - con Mai cầm tay bùm miệng thằng Sơn
- ngủ đi ...

Tôi hoàn toàn k ngủ được nữa . Mãi đến 6g khi thấy được ánh mặt trời tôi mới ngủ được một lúc . 9h sáng , ba tôi gọi cho tôi :

- Con đang ở đâu đấy ?
- con đang ở nhà bạn
- ừ , ăn sáng chưa ?
- con chưa ba ạ .
- dậy đi trời sắp trưa rồi đó
- vâng , vâng ...

Cụp máy xong , tôi ngủ tiếp . Tôi trở người ,rồi bỗng dưng tôi nắm thấy thứ gì đó tròn tròn . Mở mắt ra tôi thấy cái đầu của bà ấy đang cười với tôi . Tôi hét lên và choàng tỉnh . Thì ra là tôi đang mơ ... Mồ hôi tôi nhễ nhãi , tim tôi đập thình thịch . Con Mai và thằng Sơn vẫn chưa dậy , tôi quyết định k ngủ nữa . Tôi ngồi dậy và quyết định nhịn tiểu luôn vì chẳng dám vào nhà vệ sinh . Tôi đánh xe về nhà một phát . Chẳng thấy ai ở nhà tôi đành ngồi ngoài chờ . Sau tầm khoảng 30' , bà giúp việc tôi về . Bà bảo đi trên đường lo hóng nghe chuyện quá nên mải mê . Tôi nói :

- tôi xin bà , tôi đứng ngoài lâu lắm rồi đấy , bà buồn chuyện nó vừa vừa thôi ?
- tôi xin lỗi , nhưng do chuyện kì bí quá .
- chuyện trò lắm thế không biết ...
- thế cô đã nghe chuyện bà Tư bị chết chưa ?

- bà Tư nào ?

- bà Tư bán cam ấy

Tôi giật mình , biết hẳn chắc là bà ấy . Tôi im lặng . Bà ấy nói tiếp :

- bà chết mà con cháu chả thấy xác đâu . Thấy một vũng máu nhoe nhoét thôi . Người ta đồn là cái xác ấy bị người ta đem đi thiêu hoặc chôn để đem bán rồi . Ác ghê thật .

- toàn ba cái chuyện tào lao không à , mở cửa nhanh lên - tôi cố gắng điềm tĩnh .

Đây là lần đầu tiên tôi lại khao khát vào nhà tôi như thế , cái cảm giác từ lâu lắm rồi từ khi bố mẹ tôi mỗi người đi một hướng

13. Phần 3: Tội Ác - Tập 3

Ở nhà chưa được 10" thì Sơn gọi :

- alo ?

- ờ mày gọi tao làm gì thế ?

- đến nhà tao đi ..

Tôi mệt mỗi bước ra khỏi nhà . Đến nhà Sơn , tôi thấy Sơn ngoắt đưa kí hiệu để tôi vào nhà . Tôi hỏi :

- mày làm gì mà kì bí thế ?

- bọn họ đã biết chuyện bà Tư bán cam chết rồi mày ơi . Bộ công an chắc bọn nó đang đi tìm ráo riết , tao sợ lắm !

- chả có gì phải sợ , từ từ bình tĩnh mọi chuyện sẽ ổn thoả cả thôi.

Bỗng có ai đó cộc cộc gõ cửa ở ngoài . Chúng tôi hoảng hốt , Sơn lớn tiếng :

- ai đó ?

- tao nè , bà chủ.

-đợi tí

Sơn chạy ra mở cửa . Bà nhìn thấy chúng tôi , 2 đứa con gái ở chung phòng với đứa con trai bà chếp miệng . Tôi định chửi cho bà một trận nhưng con Mai ngăn lại . Bà hỏi :

- nhà mày sao mà hôi thế ? Mùi cam với mùi tanh tanh bốc nồng nặc quá .

- thưa bà , tôi k có thời gian dọn vệ sinh . Nay mai , tôi sẽ dọn cho bà

- tiền điện mày tháng nay là 300k nhé . Còn tiền nước ...

Bỗng có tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh cất ra . Chúng tôi giật mình ngoảnh lại . Bà tiến lại gần phòng vệ sinh .. Rồi thằng Sơn và con Mai chặn lại :

- bà làm gì thế ?

- tao nghe có tiếng nước chảy , tránh ra tao vào coi .

Bà cứ nhất quyết đòi vào . Cuối cùng tôi phải ngắt cầu dao . Trời lúc ấy tối mù , tôi hoàn toàn không thể thấy đường . Tôi chạm phải vai của ai đó . Ngửi thấy mùi của Mai , tôi nói khẽ :

- chạy vào tắt nước đi , kéo bà thấy !

Rồi tôi nghe thấy tiếng nước ngắt hẳn . Tôi mở cầu dao lên , thấy ai cũng ngơ mặt . Tôi nhanh trí nói với bà :

- xin thưa bà về , chúng tôi đã trả tiền cho bà.

Bà ấy đi ra với vẻ mặt sợ hãi , lảo đảo thứ gì gì . Tôi ngoảnh lại nói với tụi nó :

- mặt bọn mày gì thế ?

- mày không thấy điều gì ghê tởm à .

- không ?

- vòi nước tự mở ...

- uh , chỉ có vậy thôi sao ?

- và tao thấy có người đứng bên cạnh mày lúc mày ngắt cầu dao sau vòi nước tự động tắt ...

Tôi ngớ người ra :

- thế không phải là Mai à ?

- không , k phải tao - Mai trợn mắt nhìn tôi

Buổi tối ấy , chúng tôi chả đi đâu . Phần vì lo cái xác , phần vì sợ ma . Chúng tôi co quắp người ở nhà . Thằng Sơn mở tivi lên , nghe bản tin thời sự . Thì đập mắt ngay là bản tin bà Tư bị chết và đang ráo riết tìm hung thủ . Có một người dân cho biết rằng đã thấy có một nhóm đua xe , lúc ấy chỉ thấy 2 cái xác nằm trên đường và sau thì không thấy nữa . Người dân khác cho biết là khoảng 11g đêm , thì thấy có một đôi trẻ đi vào giờ này và sau đó đâm vào bà này . Nhưng sau thì k thấy cái xác đâu nữa . Tôi đoán bọn công an sẽ tìm theo dấu vết cứ lần từng quán mà gần đó kiểu gì cũng tìm được hung thủ , chúng tôi sợ lắm !

Tối đó , tôi nằm giữa . Bao nhiêu sự sợ hãi đổ dồn vào tôi . Con Mai bỗng có điện thoại của mẹ nó :

- mày không định về à ? bác mày chết rồi đấy ? Mày có biết k ?

- con biết rồi , mẹ đừng nhắc nữa ? Tìm được hung thủ chưa mẹ - Mai nhìn bọn tôi .

- chưa , mày lo mà về đi ...

Chúng tôi lo đủ đường từ chuyện này đan sang chuyện nọ . Nghĩ đủ thứ chuyện bọn tôi càng thêm sợ

Tôi đang ngủ bỗng con Mai đập tôi dậy . Tôi mở mắt và nó chỉ vào phòng vệ sinh . Điện phòng vệ sinh bây giờ mở rồi tắt , mở rồi tắt ... Chúng tôi tìm đập thành thịch . Bỗng tôi thấy bóng người mặc áo bà ba đội nón tiến lại gần phía cửa ra vào . Tôi ôm Mai chặt cứng . Rồi tôi thấy ảo ảo mờ mờ . Mắt tôi mờ dần . Nhưng tôi thấy dáng người con gái gầy chân bò ra phía phòng vệ sinh . Bà bò ra rất ghê tởm , tiếng xương rắc rắc từng hồi , máu nhả ra từng hồi . Móng tay bà dài ngoằng , bàn chân với bàn tay thì đen thui, cái mặt nó trắng bệch . Tôi nghe thấy tiếng Mai hét lên , rất to , rất to .. Và mắt tôi nhắm lại

14. Phần 3 : Tội Ác - Tập 4

Tích tắc .. Tích tắc ... Tiếng đồng hồ đã khiến tôi tỉnh dậy . Tôi ngược lên nhìn đồng hồ đã đến 9h sáng . Tôi nhìn thấy Mai ngồi xú một góc tường , tay ôm đầu khóc thút thít . Tôi đập Sơn dậy , 2 đứa chạy lại hỏi Mai :

- mày bị làm sao thế ?

Con Mai vẫn cứ khóc , thằng Sơn cầm vai Mai lắc mạnh :

- mày có chuyện chuyện gì ?

Con Mai ôm chầm lấy thằng Sơn khóc thút thít :

- khi đêm , bác tao hiện về . Bả bỏ lại tao , ghê rợn lắm ! Con Huyền nó bỗng dưng ngủ đi , tao thức mãi nó k dậy . Tao cũng giả vờ lần ra ngủ . Bả chạy lại hét vào tai tao , nước dãi cứ chảy xuống . Tao chỉ biết im lặng , tay nắm chặt con Huyền . Rồi bà tốc nguyên cả chăn lên , bà sờ vào người tao , cái tay nóng rát , tao cảm nhận được cả thịt ở bên trong của bà nữa ... Sau tao mở mắt ra thì chẳng có thứ gì nữa . Nhìn lên thấy bà đang quay ngược đầu nhìn tao cười nhe răng ở ngoài cửa sổ . Tao hét lên , chạy vào góc tường ôm đầu khóc thút thít

Thằng Sơn và tôi rợn người , an ủi nó . Và thằng Sơn có nói tối nay sẽ ngủ ở tầng 2 . Nguyên cả ngày hôm đó chúng tôi bơ phờ . Bỗng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa :

- ai đó ? - tôi cất tiếng
- chúng tôi là bộ công an , cho chúng tôi vào khám xét .
- làm gì ?
- mở cửa mau , không nói nhiều

Tôi hoảng hốt và nghĩ ra một cách sẽ cử thằng Sơn ở trong phòng vệ sinh , giả vờ đi vệ sinh . Tôi mở cửa :

- chào các anh , chẳng hay có chuyện gì ?
- theo nghi vấn , chúng tôi đã tìm ra được manh mối và có nghi vấn rằng cái xác của bà bán cam ở đây , mau thú nhận để được sự khoan hồng .
- chúng tôi chả có cái gì để thú nhận cả . À có , bọn này đã từng hút thuốc lá oke ? Bắt chúng tôi đi

Bọn chúng có 2 người . Khám xét tung cả căn nhà . Mọi ngõ ngách chúng đều lần ra cả . Bọn chúng lắc đầu với nhau . Rồi chúng nhìn vào phòng vệ sinh , chúng tiến gần lại và hỏi :

- ai ở trong ?
- tôi đang đi vệ sinh - sơn trả lời

Bỗng có tiếng đánh rầm rất to của Sơn . Chúng tôi bịt miệng cười , chúng tôi bảo :

- nó bị táo bón đấy mấy anh ơi , khám xét đủ chưa ?
- chưa , đột nhập vào nhanh .

Chúng tôi chạy lại , ngăn cản:

- bộ các anh không có lịch sự à ? Người ta đang đi vệ sinh ? Lỡ các anh thấy được cái trời cho người ta thì sao ?
- chúng tôi không biết , nhiệm vụ là nhiệm vụ . Nhanh lên !

Chúng nó ra sức đập phá cửa vệ sinh . Sơn ngồi trong hét lên :

- đủ rồi , tôi sẽ mở cửa

Sơn mở cửa ra , bọn công an bịt mũi . Nó quá hôi . Chúng tôi cũng phải thấy thối nữa mà . Lục soát mọi chỗ , bọn công an nhìn nhau lắc đầu . Tôi thở phào nhẹ nhõm Cũng may phòng vệ sinh nó cũng khá nhỏ . Bọn công an ra về ,tôi chạy ra đóng cửa . Rồi chạy lại thằng Sơn , tôi hỏi :

- mày tài thế , cái đó nó ở đâu rồi ?
- suýt

Rồi thằng Sơn kéo cả tôi và con Mai vào . Cái xác bị thằng Sơn treo ở đằng sau cái cửa. Cái móc sắt đâm vào hai mắt của bà ấy giữ thẳng bằng cái xác, cái tay rồi cái chân cũng bị treo lên giá . Tôi thán phục Sơn , mà cũng lạ bọn công an cũng sơ sót quá , đúng là bọn mới nhập nghề

Tối đó chúng tôi cố gắng nhậu thật say để ngủ thật sâu , 2 đêm qua đối với chúng tôi là quá đủ ... Tôi nói :

- mày nghĩ có quá nổi chuyện này không Sơn ?
- có , ta phải nghĩ tích cực lên . Nào nâng cốc vì chúng ta

Ba chúng tôi nhìn nhau rồi uống một ngụm thật dài . Đầu tôi như choáng váng, quay cuồng . Chắc lẽ ma men đã ăn sâu quá rồi ! Tôi bò lên cầu thang đắp chăn ngủ trước . Tôi nghĩ đêm nay tôi sẽ ngủ thật sau và chẳng bị phiền toái nữa

Ồi tôi chẳng biết có cái gì cứ đập vào đầu tôi thế ! Tôi bừng tỉnh , ngoảnh lại thấy thằng Sơn , con Mai nó bụp miệng tôi . Như nghe ngóng điều gì đó , thằng Sơn ra kí hiệu . Tôi giương tai nghe , tiếng rột roạt rột roạt , nó rõ mồn một . Rầm .. Một tiếng thật to .. Chúng tôi giật nảy mình

15. Phần 3 : Tội Ác - Tập 5 (Tập Cuối)

Tiếng rầm đó khiến tôi giật nảy mình . Ghê rợn hơn nữa , chúng tôi nghe thấy tiếng bán cam của bà ấy . Cái tiếng nó rên rỉ từng hồi , nghe như nghiêng răng như ai oán. Nó vọng ra rất lớn ” ai ...m..u.a cam ????” Tôi nổi da gà . Rồi tôi nghe thấy tiếng cửa sổ mở toang , rồi tiếng nói với cười của người phụ nữ ” hihihhi ” . Chúng tôi nghĩ đủ chuyện trong đầu lúc đó . Con Mai bịt miệng khóc .. Tôi cảm thấy lo lắng lúc đó . Rồi tôi nghe yên tĩnh lạ thường . Bỗng dưng có tiếng bước chân đi lên cầu thang , nó to mồn một ... Chúng tôi đắp chăn run như bị cảm lạnh

Bỗng thằng Sơn bị kéo ra khỏi chăn rất mạnh . Nó bị va vào tường rồi va vào mọi thứ . Chúng tôi hoảng sợ , ôm nhau chỉ biết cầu nguyện và khóc lớn . ” nam mô a di đà phật , nam mô a di đà phật ” Mai vừa chấp tay vừa khóc . Thằng Sơn như có ai đó kéo đi , chắc hẳn là người đàn bà ấy rồi . Cơn tức giận của một người đàn bà đã lên đỉnh điểm . Thằng Sơn nắm chặt tay , cầu xin đủ thứ . Rồi chúng tôi nghe thấy tiếng hét và cười vọng khắp nhà . Tôi quá sợ rồi . Sau đó thằng Sơn bị ném dưới cầu thang . Tôi hét lên . Chạy xuống chưa kịp đỡ Sơn đứng dậy thì nó lại bị ném tiếp lên ghế sofa . Rồi huých một cái . Tôi thấy nó im lặng lạ thường . Rồi nó đứng dậy , đôi mắt nó vô hồn , dường như chỉ có lòng trắng . Rồi nó chỉ vào nhà vệ sinh . Tôi nghe thấy tiếng xương gãy ... Ôi thôi ! Một người đàn bà bỏ ra . Thật ghê rợn ! Khuôn mặt bà đầy máu , bà cười với tôi . Rồi thằng Sơn cũng cười . Chân tay bà tím ngắt , khuôn mặt bà trắng bệch . Tôi quá sợ rồi . Thằng Sơn như bị bà ấy hớp hồn . Tôi thấy Mai chạy xuống , nó vừa khóc vừa chỉ vào mặt bà ấy :

- Bác thôi đi !

Bà như không nghe , bà càng tiến lại hơn Mai . Tôi hét lên và bảo Mai chạy thật nhanh . Mai không nghe và quyết đứng lại . Mai khóc thật to , và dường như bà ấy chẳng hề hấn gì , bà vẫn mang đôi chân với khuôn mặt đầy máu ấy tiến lại gần Mai . Tiếng xương gãy nghe rõ mồn một . Mai khóc to hơn , chấp hai tay lại :

- con xin bác , con biết con có lỗi . Bác hãy tha thứ cho chúng con . Xin hãy nhắm mắt yên nghỉ

Mai mở mắt ra thì thấy ngay bà ấy trước mặt . Nhưng hay sao , bà ấy khóc , rồi ôm Mai :

- bác biết , bác sẽ tha thứ nhưng nghiệp chương quá nặng sẽ không tha thứ được đâu con , hãy sám hối thật sớm nghe con ...

Rồi chúng tôi bật khóc , chấp hai tay quỳ xuống . Tiếng chuông chùa ở đâu đó nghe vọng làm sao . Chúng tôi quỳ lạy rất lâu . Rồi một luồng ánh sáng ở đâu đó hiện lên , chúng tôi chỉ biết nhắm mắt . Mãi sau chúng tôi mở mắt ra thì chỉ thấy xác của bà ấy . Mai ôm chầm khóc không ra tiếng :

- Con có lỗi , con có lỗi , con có lỗi ...

(Tại đồn cảnh sát)

- Anh có chắc chắn những gì mình khai là đúng sự thật không ?
- tôi đảm bảo
- xin mời anh đi theo tôi

Ngày mai đó , Sơn nhủ chúng tôi sẽ tự ra đầu thú . Và được chúng tôi đồng ý

- anh ở đây và chờ ngày xét xử ...

- vâng

Sơn nhìn chúng tôi , mắt đỏ hoe nói :

- bọn mày sống tốt , tao ở trong này sẽ nhớ tụi mày lắm .

- bọn này sẽ vào thăm mày , thằng bạn tốt .

Sơn lẳng lẳng , bước vào ngồi trên ghế nhà tù . Nó nhắm mắt và có lẽ đây là lúc nó phải ngẫm nghĩ lại cuộc đời nó Những gì nó gây ra ..

Chúng tôi tạm biệt nó tại đó . Và sau đó mấy tháng , tôi và Mai cắt tóc đi tu . Đi lại nương nhờ trước cửa Phật , và chỉ nơi đó chỉ khiến cho chúng tôi thêm yêu đời , thêm thanh thản đến nhường nào!

Hết !

16. Vài Lời Nói Của Tác Giả :

Cám ơn mn rất nhiều !! K ngờ là lượt đọc nó sẽ nhiều như vậy ... Vì bận nhiều việc nên thời gian viết khá ít -> số lượng up sẽ ít dần (độ khoảng 3-5 ngày /1 tập) . Sau 2 phần của truyện : sau ngày mẹ mất và lũ bạn . Truyện sẽ tiếp tục còn rất nhiều phần , nên mong tất cả các bạn tiếp tục ủng hộ , tăng thêm lượt đọc cho truyện như một lời ủng hộ ỉnh Mình xin cám ơn các bạn rất nhiều ! *

17. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhỡ - Tập 1

Trời mưa phùng phùng . Từng giọt mưa cứ thế mà nặng hạt mà rơi xuống ... Tôi nhìn bố tôi , ông có vẻ trầm ngâm . Ăn xong lần nào ông cũng vui vẻ lắm cơ mà ! Tôi tiến lại gần ông , tôi khẽ hỏi :

- thưa bố , hôm nay chả lẽ cơm không được ngon ?

Ông quay lại tôi , cười rồi xoa đầu :

- do thời tiết chi phối cảm xúc bố quá . Bố nhớ câu truyện mà bố đã được nghe từ rất lâu rồi ... Một câu truyện quá mang nhiều nỗi ân hận từ đứa con ..

Nhóm bọn tôi bao gồm : tôi - Lâm , Tùng và Đăng . Ba đứa chúng tôi chơi rất thân với nhau từ khi lên đại học Chúng tôi ở cách phòng nhau chỉ qua một bức tường , bố mẹ chúng tôi đều rất vui vì đã biết chúng tôi kiếm được một người bạn tốt Xuân đó , chúng tôi trở về thăm gia đình , ai nấy đều vui như được tiền .. Ba chúng tôi đi chúc xuân hết làng xóm , rồi bà con cô bác ,... . Sau 3 ngày đi chúc mệt mội , chúng tôi kiếm được kha khá tiền mừng tuổi . Nhiều nhất là thằng Đăng : 5tr640k . Tôi khá gen tị vì mồm dẻo quẹo của nó , nó mà mở mồm thì từ già đến trẻ đều phải móc tiền ra cống cho nó . Quả là lợi hại !! ...

Chúng tôi còn tận 13 ngày nghỉ nữa . Kiếm đủ chuyện trên đời làm rồi mà vẫn k hết chán . Chúng tôi đành cực chơi một trò : gọi điện đến nhà người khác và chơi khăm . Thời gian chúng tôi lúc nào cũng vậy : 11h đêm . Cứ thế cứ thế . Khách hàng đầu tiên của chúng tôi là một mụ già . Ban đầu bà rất hiền hậu , sau khi biết chúng tôi chơi khăm thì bà điên lên , hét rồi chửi chúng tôi :” đồ mấy thằng đ* , hết trò lô* nào mà chơi rồi à !!” Rồi từng cuộc chơi khăm cứ thế mà diễn ra , nhiều người còn tin cho sái cổ , ai ai cũng đều làm chúng tôi thoả mãn tâm hồn thanh thoi

Rồi cho đến một ngày , chúng tôi gọi điện đến ột người , là một bà cụ :

- alo - bà cụ lên tiếng

- thưa bà , bà nghe rõ chúng tôi chứ ạ ?

- vâng..nn..g - giọng bà vang lên yếu ớt

- thưa bà , bà có con trai đúng không ạ ?

- đúng rồi cháu

- thưa bà , bà đừng hoảng . Con bà đã mất trong một cuộc tai nạn rồi thưa bà ...

Chúng tôi nghe thấy gió rít lên , bà ấy đâu rồi ? Chúng tôi nghe vang vọng là tiếng hư vô ...

- thưa bà , bà còn đó k ạ ?

Tôi nghe thấy tiếng chạy sầm sầm .. Rồi tôi nghe thấy tiếng kéo ghế ... Tôi nghe thấy giọng nói ri rí :

- Cảm tạ ... Đức .. Phật !

tút .. Tút ... Tút ... Bọn tôi nhìn nhau ai nấy cũng tròn mắt . Thực sự chúng tôi chưa hiểu chuyện gì cả ? Rồi bọn tôi cũng mặc kệ . Đồng hồ đã điểm 12h , cũng khá muộn chúng tôi lại nằm đè lên nhau phê pha và ngủ tới sáng ...

- ê mày dậy coi .. - tiếng thằng Đăng

Tôi mở mắt từ từ ... Thấy ngay thằng Đăng đưa cho tôi tờ báo . Cầm lên tôi đọc . " một cụ già thất cổ tự tử trong nhà của mình " . Tôi nhìn lên Đăng , nó nói :

- mày đọc phần giữa đi ...

Tôi đảo mắt ngay lại phần giữa . " cụ già này đã 80 , chết lúc 1h sáng' . Lúc khám xét hiện trường , chúng tôi thấy cái xác trộn mặt với chiếc điện thoại dí ngay bên cạnh tai của bà . Chúng tôi không hiểu sao chết đã lâu mà chiếc điện thoại vẫn không rớt " tôi lạnh người Toát mồ hôi . Nhìn lên thằng Đăng , nó trợn mắt bảo :

- ta giết người rồi !

- chả sao đâu , có chứng cứ đâu

Bỗng điện thoại chúng tôi kêu lên Tôi nuốt nước bọt , chạy lại gần . Cầm lên áp vào tai , bên kia có ai đó đang nói :

- thưa anh , chúng tôi đến từ bệnh viện trung ương . Vì đây là số cuối cùng mà số máy này gọi nên chúng tôi thông báo bà cụ Như đã chết lúc 12h vì máu không thể lưu thông được , chúng tôi đáng tiếc thông báo , các anh có thể đến nhận xác không ạ ?

Tôi nuốt nước bọt , trả lời :

- chúng tôi không phải người thân cụ . Chị có thể gọi cho ai đó cụ đã gọi được không ạ ?

- vâng , xin cảm ơn .

Tôi quay lại nhìn Đăng , kể hết mọi chuyện . Đăng nhìn tôi , nó trợn mắt khiến tôi khá lạnh người . Nó đứng dậy quyết định :

- đứng dậy mặc đồ đi , chúng ta sẽ đến đó ..

- đến đâu ? - tôi nhăn mặt

- bệnh viện trung ương .. Nhận xác bà cụ ..

18. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhỡ - Tập 2

Đi trên đường tôi khá run , và chả biết sao cũng khá hồi hộp . Tôi muốn xem cái xác của bà đó như thế nào , và mọi người nói ra sao . Đó chính là thứ làm tôi hồi hộp vô cùng . Thằng Lâm vẫn ngủ ở nhà , nó ngủ khiếp lắm , nên chỉ tôi với Đăng đi

Mới dừng xe , Đăng đã cầm tay tôi chạy một mạch đến nhà xác . Sở dĩ nó biết như vậy bởi bố nó đã từng làm việc ở đây ... Ra đằng sau chúng tôi chạy lại nơi đám người đang đứng . Tôi đoán đó là nơi chúng tôi phải nhận xác . Chạy lại gần tôi thấy hai cậu con trai . Họ khóc nức nở , tôi nhìn xuống . Là xác của bà Như . Khuôn mặt trắng bệch , mắt vẫn không nhắm , vết lằn sâu trên cổ đỏ loét ... Tôi nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp ... Rồi tôi mở mắt ra , thấy một bà cụ đứng bên cạnh tôi , cố chen vào bằng được . Tôi phải công nhận sức khoẻ phi thường của bà ấy ! Quá là phi thường luôn ! Tôi bị ngã ra .

Rồi bà đứng bên cạnh đứa con trai trưởng của bà Như . Tôi cố gắng mở mắt ra nhìn ai đó . Tôi hoàn toàn không thể tin nổi ! Đó là bà Như . Bà mặt trắng bệch , tay chân tím ngắt . Bà đang nhìn thân xác của bà đang nằm đó . Bởi vì sao mọi người không ai thấy bà . Tôi dụi mắt , hoảng sợ , cố gắng ú ớ vài tiếng nhưng không thể nói được . Rồi từ từ bà Như nhìn lên , đưa ngón tay và làm kí hiệu ” suyt ” . Tôi mặt trắng bệch . Sợ không tả nổi . Mọi người bỗng dưng bất động . Tôi chả thấy ai ai hề hấn gì . Bà như chỉ vào cái xác bà rồi nhe ra cười với tôi . Đôi mắt bà máu ứa đầy trong hốc mắt . Tôi bủn rủn nhưng chẳng thể chuyển động được . Bà tiến lại gần tôi , tôi bắt đầu hoảng sợ . Bà lè lưỡi ra nhả đầy bao nhiêu nước bọt Tôi cố gắng chạy nhưng vô ích . Tôi cầu cứu trong vô vọng Hú hớ một sau tôi bất tỉnh ...

- tỉnh , tỉnh dậy mày ...

Tôi bất chợt bật dậy thấy mình đang ở trong căn nhà của mình . Tôi gãi đầu , ngoảnh lại Đăng :

- ơ mày , tao bị làm sao thế ? Đây là nhà tao à ..

- mày k nhớ à ? Mày bị bất tỉnh khi nhìn xác của bà Như đấy ... Tao phải đưa mày tới bệnh viện .. May là gần đó k là mày tiêu rồi ..

- tao chả nhớ nổi ... - tôi ngó người mờ hôi nhể nhai ...

Đêm nay , tôi quyết định k chơi trò ấy nữa . Ba thằng về nhà ba thằng ngủ. Tôi sẽ mở máy tính on face chắc đến tầm 3g sáng rồi ngủ. Đồng hồ đã điểm 12h . Tôi đảo mắt thấy khung cảnh yên tĩnh lạ thường ! Tết cơ mà , sao nhìn như chùa bà đánh vậy ! Tôi mặc kệ nó tiếp tục với công việc check facebook của mình . Một hồi sau điện thoại reo lên ... Tôi giật bắn mình , tôi ngủ quên mất :

- alo ? - tôi trả lời

Bên kia là tiếng gió rít từng hồi , rồi tiếng chó tru lên rất lớn .. Tôi sợ quá , gấp máy xuống . Chờng 5p sau , điện thoại reo tiếp . Can đảm , tôi nhấc ống nghe lên :

- alo ? - giọng tôi run sợ

Bên kia vẫn im lặng ... Tôi cần giọng :

- không vui đâu , ai đó nói đi .

- mày là đồ tồi ...

Tiếng hét đó khiến tôi giật nảy , bình tĩnh tôi cầm lên nghe tiếp .

- ai đó ?

- mày hãy ghi những người thân của mày ? 2 thằng bạn của mày , cả mẹ mày , bố mày , chị mày và cả mày . Đọc cho tao nghe .

- mày là ai ? Tao mắc mớ gì phải đọc ày

- nếu mày k làm , tao sẽ giết từng người thân của mày ...

- trò buồi .. - tôi cười lớn rồi gấp máy xuống ..

Tôi biết rằng ai đó đang trêu tôi , tôi biết mà ... Rồi 30 phút sau , face của tôi hiện lên tin nhắn thằng Tùng : " 'mày ơi cứu tao ..." Tôi nhắn LẠI " có chuyện gì ? " . Mãi lâu hồi sau có tin nhắn trả lời : " 3 " .. " 2 " ... " 1 " .. Reng reng reng .. Điện thoại tôi kêu lên khiến tôi giật bắn người .. Tiến lại gần .. Tôi cầm máy lên đặt vào tai ..

19. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhỡ - Tập 3

- alo ? - tôi trả lời .

- cứu taoo mày ơi - thằng Tùng thở hổn hển ...

- mày bị sao đấy ?

Tôi nghe bên tai đó là sự im lặng . Rồi tôi nghe thấy tiếng đập từng hồi . Rất lớn .. Lớn dần .. Tôi chạy ngay tới nhà thằng Tùng . Đứng ngoài cổng nhìn vào , tôi thấy Tùng cầm một con dao , đứng nhìn tôi vô hồn , chiếc điện thoại vẫn sát bên tai . Tùng cứ đập đầu vào tường một cách không kiểm soát . Máu đã chảy ra đỏ ngầu nhưng Lâm cứ thế vẫn đập . Tôi đập cánh cửa , nói to :

- dừng lại đi Tùng , mày bị gì vậy ? Tùng Tùng

Tùng cứ thế đứng nhìn tôi ... Rồi tôi thấy một người đàn bà đội nón trắng . Mặc áo bà ba , quần đen . Tôi hoảng hốt , đó là bà Như . Bà trèo lên cổ thằng Tùng cầm hai chân bịt mắt thằng Tùng. Tay bên kia hất đầu thằng Tùng vô tường , tay bên kia vẩy chào tôi . Tôi lùi lại , nước mắt dần dần ứa ra :

- chuyện quái gì vậy ?? - tôi trở mắt .

Rồi bà dừng lại đưa hai chân ra khỏi mắt thằng Tùng . Thằng Tùng nhìn tôi , kêu lên :

- cứu tao với mày ơi , cứu tao

Rồi bà giữ chân thằng Tùng lại . Bỗng tay cầm dao đưa lên . Tôi hoảng hốt , hét lên . :

- Tùng ơi , dừng lại ... Lâm ơi ..

- tao k dừng được , cứu tao với mày ơi ...

Thằng Tùng khóc , tôi khóc . Hai đứa vùng vẫy trong tuyệt vọng . Phụp ...! Con dao đã xuyên qua óc thằng Tùng . Thằng Tùng quy xuống , máu chảy đầm đìa . Tôi hét lên , ngã xuống . Và nhìn xem chiếc điện thoại vẫn ở bên tai thằng Tùng.... Đám tang thằng Tùng ai cũng khóc . Kể cũng phải .nó là một đứa học giỏi , ngoan ngoãn , hiền lành . Thế sao nó lại bị chết oan uổng như thế này ! Tôi tự dằn vặt mình , nước mắt tôi đã rơi rất nhiều . Một phần vì có lỗi , một phần vì thấy mình đã đi quá xa của trò chơi ... Tôi gục xuống bàn khóc to ...

Đêm dần buông xuống , ngồi nhìn lại tấm ảnh tôi chụp chung với nó , tôi càng buồn thêm ! Rồi điện thoại bỗng reo lên , tôi nuốt nước bọt Cầm lên áp vào tai :

- alo ?

- mày à , tao Đăng .

Tôi thở phào nhẹ nhõm thì ra là Đăng :

- ừ , gì vậy mày ?

- tao biết mày đang có chuyện ? Mày kể cho tao đi ?

- k có gì đâu ? Mày điên à ... Ai bảo tao có chuyện ... - tôi cố gắng dấu đi

- mày có chắc k ? Tao thấy mặt mày lúc sáng biến sắc lắm . Ra ngoài sân đi tao đang đợi mày nè .

Tôi ngó ra ngoài cửa sổ . Tôi thấy bóng dáng cao lêu khêu của nó đang vẫy tay với tôi . Tôi cập máy xuống chạy lại mặc chiếc áo khoác lên thì facebook của tôi có tin nhắn . Tôi mở nó lên và dường như hoảng hốt . Là tin nhắn của Đăng , nó nhắn với nội dung :” tao tạm thời đi về quê vài ngày , tạm biệt mày ” . Thế người vừa nãy vẫy tay rồi gọi cho tôi là ai ? Tôi ngó ra cửa sổ vẫn thấy cái bóng ấy vẫy tay với tôi .. Tôi thụt lùi sợ hãi .. Chiếc điện thoại reo lên .. Tôi giật bản mình . Không thể cầm máy nổi , tôi dường như sợ điếng người

Máy điện thoại kêu lên từng hồi ... Tim tôi đập thành thịch . Mồ hôi tôi rơi nhễ nhãi . Can đảm chạy lại tôi nghe :

- alo ?

- sao thế mày k xuống à ?

- mày im mồm đi , mày k phải là Đăng . Mày đừng lừa tao ... - tôi hét lên

Bên kia là sự im lặng , cơn gió rít lên từng hồi . Tôi lạnh gáy , rồi bỗng chốc là tiếng khóc thút thít

- em ơi , chị đây ! Chị Hiền đây !

Đó là chị gái của tôi , tôi ngớ người đó là giọng của chị ấy , tôi trả lời nhanh :

- vâng chị .

- em ơi chị sắp chết rồi . Nói bố mẹ chuẩn bị lo mai táng chị đi nhé ...

Rồi tôi nghe thấy tiếng gió thổi rất mạnh . Bùm Tiếng nước ? Thôi rồi , chị ấy đã nhảy sông tự tử rồi . Tôi thất thần , ngồi phịch xuống đất . Khóc k ra tiếng . Tôi cầm máy ra , gọi cho ba mẹ tôi :

- alo , ba mẹ à . Chị Hiền chị chết rồi ba mẹ ơi ...

- mày đừng có xúi dại chị mày nha , ai bảo mày thế ? Chị mày đây này ...

Tôi giật mình , ném ngay chiếc điện thoại . Tôi lấy hai tay bịt hai tai của mình . Tôi quá sợ rồi ! Đây là lần đầu tiên tôi mới thấy ý nghĩa của câu ” gieo cây nào gặt quả đấy ” ... Tôi đã bị chìm vào sự sợ hãi điên cuồng !

20. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhỡ - Tập 4

Không lâu sau , điện thoại bàn tôi reo lên . Tôi ngoảnh lên , lấy ngay chiếc điện thoại nói với giọng tức giận :

- đủ rồi , mày muốn gì nữa ?

- từ từ đã nào , mày trêu người khác thì được , cuộc vui chưa tàn đâu ? Mày muốn gặp người chính của cuộc chơi chứ ?

Tôi nghe tiếng chó tru lên , tôi sờn da gà . Một giọng nói run lên :

- mà...yy có nhớ tao k ? Nguyễn..n Vă..n Nh..ư.. Đâyyy ...

Giọng nói rên rỉ đã khiến tôi thét lên kinh hãi :

- bà muốn gì ở tôi ? Bà nói đi .

- giết

- xin bà đừng , tôi xin bà .. Quá đủ với tôi rồi Tôi cũng k ngờ rằng câu chuyện đi quá xa đến nỗi bà phải tự tử như thế , tôi xin lỗi mà .

- một lời xin lỗi là đủ sao ? Tao sẽ làm mày hoá điên , hoá dại thậm chí là chết như tao đây con ch* - bà nói trong cơn tức giận điên cuồng

- tôi xin bà .. - tôi khóc sục sịt

- tối nay mày coi chừng chị mày đây ...

Vừa đúng lúc đó , chị tôi về . Tôi chạy xuống , mở cửa ra . Tôi kéo chị tôi vào trong . Đóng chốt hết cửa lại . rồi tôi sức nhớ lúc này bố mẹ tôi có đi với chị cơ mà :

- chị ơi , thế ba mẹ đâu ?

- ba mẹ đâu ? Chị có đi với họ đâu ?

Tôi sụp gối xuống đất , tôi chả hiểu là chuyện gì ra chuyện gì nữa , nửa thật nửa giả . Tôi quá đau đầu rồi . Bỗng丁ưng điện thoại của chị tôi kêu lên . Tôi cầm lấy ngay , nhìn vào thì một dòng số lạ và rất dài ... Tôi nói :

- chị ơi , bạn em . Em nói bạn em gọi vào máy chị , chị cho e mượn tí.

- ơ cái thằng này .

Lập tức chiếc điện thoại bàn kêu lên , tôi chạy lại để kênh máy ngay . Chị tôi thay đồ vào ngủ , tối nay tôi sẽ quyết định ngủ với chị để đảm bảo sự an toàn cho chị

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh , tôi k thể kiểm soát được mọi thứ . Đồng hồ điểm 12h30 . Mọi thứ vẫn yên ắng . Tôi nghĩ đã qua được cơn tử , tôi lảng đi một lúc Một hồi sau , tôi choàng tỉnh , nhìn ngó xung quanh chả thấy chị tôi đâu . Tôi hoảng hốt , chạy từ phòng này sang phòng khác . Tôi ngó vào phòng tôi , giật nảy một cái . Chị tôi đã bị mảnh vỡ của gương xuyên qua hốc mắt . Máu chảy đầm đìa , hai hờn mắt lún lõng lõc trên mặt sàn . Và có điều làm tôi rợn người chiếc điện thoại bàn vẫn áp bên tai chị tôi ... Tôi thét lên vào ôm lấy chị , tôi hét lên trong đêm buốt ...

Tôi thất thần gần như suốt ngày . 2 đám tang trong 2 ngày . Tôi đã quá hối hận rồi , tôi k thể biết cách hay có thể kiểm soát họ được nữa . Tôi sức nhớ còn 3 người thân của tôi nữa: mẹ tôi , bố tôi , và thằng Đăng , chưa kể tôi nữa . Vì sao tôi nghe lại không bị gì ? Và khi họ nghe thì lời ma quỷ đại nào khiến họ làm thế ? Và bà Như và ai đó đang là chủ mưu ? Và họ đã chết chưa ? Những câu hỏi đó cứ xoay quanh đầu tôi suốt ngày , tôi đau đầu k chịu nổi ... Mẹ tôi tiến lại gần tôi , bà nhìn tôi và bảo :

- con thương mẹ thì hãy kể ẹ ? Có chuyện gì đã xảy ra ?

Tôi trầm ngâm với bà ... Nhìn bà khuôn mặt đáng thương hốc hác ấy đã bị vắt kiệt sức tôi lại thấy thương bà lắm ! Tôi định kể nhưng tôi không muốn bà lo thêm , tôi ôn tồn nhìn lên mặt bà :

- không có gì đâu mẹ ! Mẹ hãy tin con đi ... Con không muốn nhắc lại thêm nữa!

Mẹ tôi nước mắt tràn ra , khóc thút thít . Bà khóc khiến tôi khóc theo , tôi khóc an ủi theo bà ... Tôi quyết định sẽ đến nhà thầy Ba - thầy Đồng nổi tiếng của vùng tôi

21. Phần 4: Cuộc Gọi Nhớ - Tập 5

Buổi chiều im ắng đó , tôi đánh xe lại nhà ông Ba . Đứng trước cửa nhà thầy tìm tôi đập thành thịch . Cũng chả hiểu sao ! Tôi cảm thấy sợ ... Cái cảm giác đã ám ảnh tôi bao ngày nay ..!

Vào trong nhà , tôi thấy thầy đã ngồi trong nhà , khoan chân . Tôi tiến vào trong , làm đơn . Thầy hướng dẫn một hồi sau , tôi khá hiểu . Tôi bắt đầu cuộc gọi hồn - thằng Lâm. Sau một lúc nhập , ngất lên ngất xuống tôi thấy rung mình vì sợ . Thầy Đồng bật dậy , nhìn tôi và im lặng . Cái im lặng đến gai người , tôi nghe thấy tiếng thần lản kêu rất to nữa là đằng khác . Tôi sờn gai ốc , khẽ nói :

- Lâm , mày à ?

thầy vẫn im lặng . Rồi một lúc thầy lại ngắt dây ngắt xuống . Tôi đỡ thầy dậy , ông chỉ vào mặt tôi :

- này , mày gọi trúng cái thằng chết xấu ngày rồi . Mày thấy nó sao ?

- ờ , con thấy nó im re à . Im rất lâu và nó nhìn con ?

- mà mày nhìn vào mắt nó có gì đặc biệt k ?

- thấy toàn mặt trắng thôi à ...

- thế thì nó bị ma giữ hồn rồi .

- là sao ạ ? - tôi giật mình

- có nghĩa là nó tuy đã chết nhưng lại bị một con quỷ nào đó giữ hồn , phải làm mọi việc theo ý con quỷ ấy . Con quỷ ấy là ai , tao chịu ? Nhưng theo kinh nghiệm của tao , hẳn là phải mạnh ghê lắm mới giữ được hồn người khác ...

Tôi nghĩ ngay đến bà Như . Cái mụ quỷ ấy đã hoá tinh rồi , tôi nhìn lên mặt thầy Ba:

- thế có cách gì không cứu bạn con với ?

- chết đủ người mà nó muốn , xong !

- thế có cách gì để làm người dân nó không bắt người nữa không ?

- kẻ chính phải chết ...!

Tôi lo sợ hoang mang vô cùng , chưa bao giờ tôi thấy sợ ma đến như thế .. Bởi dĩ tôi biết kẻ chính và kẻ phải chết đó chính là tôi ...

Tôi lẳng lặng ra về với bộ mặt u sầu , thảm hại . Tôi sợ đến nỗi bỏ nguyên cả bữa tối . Điện thoại tôi bỗng reo lên từng hồi . Tôi mệt mỏi chạy lại cầm nghe :

- alo ??

- chà..oo mà..yy

Bà Như lại dọa tôi , tôi run hải :

- bà còn muốn gì nữa ?

- mày biết rồi còn gì , tao muốn ai đó phải chết ..!

- tôi chứ gì ? Bà cứ giết tôi đi

- không hẳn , kẻ thù và manh mối từ từ sẽ lộ diện . nó sẽ chết dần chết mòn và phải đau đớn từng ngày ...

Tôi gập máy xuống , ôm đầu bứt tóc rất nhiều . Tôi rùng mình vì có tin nhắn từ máy điện thoại tôi : " hãy chờ đợi màn biểu diễn của tối nay " . Tim tôi đập thình thịch , tôi sẽ phải ngược mắt chờ ai chết nữa đây Buổi đêm đó tôi hoàn toàn không ngủ được . Mắt tôi mở thao láo , đồng hồ cứ tíc tắc . Tôi im lặng nín thở vài phút rồi điện thoại tôi reo lên . Tôi giật mình :

- alo ?

- mày hả , tao Đấng đây . Bố tao ... Bố tao...

- bố mày sao ?

- bố tao giết mẹ tao rồi tự tử rồi mày ơi ..!

Tôi trợn ngược mắt , là bố mẹ Đấng sao ? Cái chuyện quái quỷ gì diễn ra thế này ? Tôi đau đầu , rồi tin nhắn hiện ra " bắt ngờ không , cái chết chính chưa lộ diện đâu " . Tôi ném ngay chiếc điện thoại . Tôi cắt , cắt hết mọi dây điện thoại . Ngay cả điện thoại tôi tôi vứt sim , vứt cả pin ,... Tôi ức chế quá rồi !

Cả nhà thằng Đấng chỉ có chắc ba mẹ nó với thằng Đấng . Thằng Đấng là một thằng bạn khá ăn chơi nhưng tính nó rất tốt . Ba mẹ nó tuy là dân chơi , nhưng tính người luôn có , tôi rất mến mộ hai bác ấy . Ngày mất hai bác , tôi thấy hai con quạ đen đậu ngay trên trần nhà . Nó đi theo chúng tôi đến khi chôn

cất . Nhưng bỗng dừng đang đi giữa đường quan tài bác gái nặng vô cùng ! Tôi sệ cả vai ! Ông Sư đi với chúng tôi bảo ai đó không hợp vía thì ở lại dừng đi . Từng người dự đám tang đều làm nhưng thành quả không tốt , cái quan tài vẫn nặng . Rồi bỗng dừng quan tài bác trai cũng nặng theo . Chúng tôi cố gắng hết sức để nhấc , nhưng đều không được , nó quá nặng . Rồi hai con quạ bay lại chúng tôi đậu ngay trên ảnh . Nó quác một tiếng to xé toang nguyên cả đoàn người đang ồn ào . Chúng tôi chấp tay , ai đó đằng sau khóc thút thít . Ông thầy bỗng chấp tay nói nói vài câu , thấp vài nén nhang rồi từ từ bảo chúng tôi :

- các người cứ chôn cất ở vị trí này , làm nhanh.

Tất cả thanh niên đều ra sức làm việc . Cuộc xêng cứ luân phiên đào rồi đào . Đào được một huyệt khá sâu , chúng tôi hét lên kinh hoàng vì thấy nguyên một bộ xương khô đang bị dán một lá bùa ngay ở dưới . Thầy pháp cầm bộ xương lên :

- bất khả tư nghị !

Tôi đứng nhìn cũng thấy rờn rợn . Rồi một lúc sau đào lên lại thấy một bộ xương khô nữa . Và nó cũng bị dán bùa . Rồi bỗng dừng người đằng sau ngắt xủ một loạt , chúng tôi nghe theo lời thầy pháp . Chấp tai nói ” nam mô a di đà phật , nam mô a di đà phật ,...” Chúng tôi vừa nói vừa run . Riêng thằng Đăng , nó đi lại phía thầy pháp , ngoảnh lại nhìn tôi . Mắt trợn lên rõ nguyên lòng trắng kinh tởm , lưỡi thè ra nước dãi cứ rớt dần dần . Thầy pháp khua tay nói :

- mày là con quỷ nào , nói ?

Thằng Đăng chỉ lè lưỡi , rồi nó ngồi phịch xuống , chỉ tay vào phía ông pháp sư . Rồi bỗng dừng ông pháp sư ngã quỵ xuống đất , cựa quậy rất lâu , ôm bụng mà nhắm tịt mắt . Rồi máu mồm ông phè ra , da mặt ông nổi rõ gân màu tím , mắt trợn ngược lên , hai bàn tay cứ cào cào giữa đất , móng tay bị gãy nát nhưng ông vẫn k dừng Tôi há mồm sợ hãi , tôi k hiểu chuyện gì cả . Tôi ngoảnh lại chạy một mạch thật nhanh về nhà . Đi trên đường tìm tôi đập thành thịch ... Về đến nhà , tôi thấy mọi vật chao đảo , tôi ngã xuống đất bất tỉnh và thiếp đi ...

22. Phần 4 : Cuộc Gọi Nhỡ - Tập 6

Tôi tỉnh dậy , ngược thấy đồng hồ đã điểm 9h . Tôi ngồi dậy ôm lấy cái đầu như búa bổ . Tôi đau đầu kinh khủng , và dường như tôi chả nhớ chuyện gì đã xảy ra . Rồi tôi thấy tay phải tôi nó nhức kinh khủng . Vạch áo ra tôi thấy nguyên 5 bàn tay hằn vết ngay trên tay tôi . Nó đã bầm tím và rất đau ! Tôi đi lên tầng . Đi qua phòng bố mẹ tôi . Tôi nghe có tiếng xì xoạt trong phòng . Tôi nghe rõ hơn là tiếng nói to nhỏ của ai đó . Tôi khẽ mở cửa . Chả thấy ai ?! Có cái gì đâu . Tôi chắc ảo tưởng mất rồi ! Bố mẹ tôi lúc đó cũng vừa về . Tôi khoá chốt cửa lại . Mẹ tôi kêu tôi sang phòng bà để nói chuyện với tôi . Tôi chạy sang , mẹ tôi nhìn tôi nói :

- con , sao ba mẹ của Đăng chết vậy ?

- ờ , con cũng không biết ?! Hẳn là chắc do xung đột gia đình , ba mẹ nó tay chơi như vậy chắc là do mâu thuẫn đấy mẹ .

- ừ , mẹ cũng chỉ hỏi vậy thôi . Đạo này sao người chết nhiều vậy con ? Mẹ mai chắc phải đi cúng quá .

Tôi giật mình , nghĩ đến chuyện lúc chiều . Chả biết thằng Đăng giờ sao rồi . Tôi lo lắng vô cùng ?! Đêm nay , mẹ tôi bắt tôi ngủ với mẹ . Bố tôi tối nay phải đi tiếp khách nên k về được , nên tôi sẽ ngủ với mẹ tôi , để bà đỡ sợ...

Mẹ tôi cũng nói cho tôi đủ thứ chuyện khi bà còn là học sinh . Tôi đành xin bà ngưng kể vì tôi đã buồn ngủ lắm rồi ! Tôi nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ dần dần ... Tôi giật mình tỉnh dậy ! Lại ác mộng . Cơn ác mộng đáng ghét ! Tôi vào nhà vệ sinh , giải quyết một hồi . Thì tôi nghe tiếng chuông điện thoại bàn reo lên , tôi tỉnh ngủ lập tức . Tôi đã cắt hết rồi mà sao mà vẫn nghe chứ ? Tôi giật mình vì mẹ tôi ở ngoài . Tôi chạy lại mở cửa nhưng không tài nào mở được , cửa đã bị chốt . Tôi áp tai vào cửa , nói to :

- đừng nghe mẹ ơi , bịt tai đi , con xin mẹ , con xin mẹ ...

- alo ? -giọng mẹ tôi vang lên

Tôi hoảng hốt , vừa khóc vừa nói :

- con xin mẹ , mẹ hãy nghe con , hãy gấp máy xuống đi , đừng nghe con xin mẹ ...

Rồi tiếng im lặng đến kinh hồn . Tôi sờn gai ốc . Nhìn qua tấm kính . Tôi thấy một bóng đen với bộ tóc trắng đang bước vào . Tôi bịt mồm , khóc không ra lời . Tôi thấy nó đang tiến sát vào mẹ tôi . Tôi đập cửa thét lên rất to mà bà dường như không nghe thấy . Mẹ tôi đứng dậy , cái bóng ấy trèo lên cổ mẹ tôi . Ngồi trên . Rồi tôi thấy mẹ tôi chiếc chiếc dao đưa lên trên rồi phập . Chiếc dao đã xuyên qua bụng mẹ tôi . Cái bóng vẫn ngồi trên đầu , vỗ tay khanh khách . Tôi hét lên , đập cửa rồi bỗng dưng cửa mở toang một cái . Tôi bị bỏ . Trước mắt tôi là một vũng máu với cái đầu nát bét . Tôi hét lên chạy lại ôm cái xác của mẹ tôi . Tôi khóc ... Tiếng khóc của một đứa thanh niên đã làm hại mẹ

Đám tang của mẹ tôi , bố tôi và tôi như mất hồn. ai nấy đều tụ tập bàn tán gia đình tôi :” gia đình này bị ám rồi ” , ” chết gì mà liên tiếp vậy ” ... Những câu nói đó khiến tôi lẳng lặng , chạy vào chỉ biết khóc thầm ... Đảo mắt xung quanh , tôi chẳng thấy thằng Đăng đâu . Bố tôi chạy lại nói khẽ với tôi :

- con à , hãy tiếp khách cho bố , bố k đi vắng nữa rồi

Tôi thăm hiểu , tiếp khách giúp ông mà trong lòng chẳng muốn một chút nào . Tôi cảm thấy trống vắng quá , mẹ tôi chị tôi , và cả thằng Tùng , bố mẹ thằng Đăng đều đã bị con quỷ ấy cho kết thúc một cách đau đớn. Thằng Đăng đã biến mất , ba mẹ nó cũng chẳng biết chôn cất như thế nào nữa , bố tôi thì như người mất hồn , tất cả điểm tựa vững chắc của tôi đã không còn , không còn một ai , tôi muốn chết quá !

Điện thoại tôi lại reo lên , tôi run lên từng hồi áp tai vào nghe , tôi hỏi :

- alo ?

- mày cảm thấy như thế nào ?

- tôi xin bà , tôi van lạy bà , bà hãy tha cho tôi , chỉ còn bố tôi , bà đã cướp hết người thân của tôi bà còn muốn gì nữa ...

- tao muốn giết kẻ chính , trước khi giết kẻ chính thì phải tiêu diệt kẻ đầu trêu

Tôi vút máy , ôm mặt . Chạy lại máy tính , tôi search ngay vong hồn chết oan . Trên mạng nó giải thích rất rõ , và tôi ghi nhớ nguyên một câu :” những người chết oan chết trong nỗi uất ức , linh khí rất mạnh , nên họ phải kiếm được đủ người mà họ muốn thì họ mới dừng lại ” Tôi vò đầu bứt tai , nhưng tại vì sao nó lại không diệt luôn tôi chứ ? Buổi đêm đó , tôi chạy lại nhà thầy Ba . Đi xe trên đường , tôi lo lắng vô cùng . Dừng xe ngay trước cổng nhà , tôi chạy vào ngay

Tôi thấy thầy Ba đang làm phép , tôi khẽ lặng đi vào , ngồi vào ghế sofa . Thầy đồng đã nhìn thấy tôi , thầy dừng lại khấn vài khấn tiến lại gần tôi :

- hôm nay đến đây làm gì ?

- con muốn hỏi chuyện này ạ ?

- ta rất sẵn lòng ...!

- những người chết oan tại sao không giết ngay người họ muốn mà lại giết và làm khổ khổ những người không liên quan tới họ ?

- đơn giản lắm , họ là những vong linh rất mạnh . Họ muốn giết ai họ muốn . Khi chết , họ mang trong mình một nỗi uất rất lớn . Khi chúng ta đi ngủ mà mang một nỗi uất thì hẳn là khó chịu , huống gì họ mang một nỗi hận khi chết , họ sẽ nhớ muôn đời . Họ sẽ giết những người làm họ chết và muốn kiếm thêm vong linh để có thể triệu tập thêm sức mạnh cho họ nữa ... Và họ thuộc vong linh mạnh nhất trong cõi chết .

Tôi nói luôn cả chuyện lúc đi đám tang của ba mẹ thằng Đăng , ông Ba trợn mắt , nắm tay lia lịa và tôi đã dự có chuyện k lành lắm và điều k hẳn hay ho sắp đến với tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-cau-truyen-ly-ky>